ПРИВАТНЕ АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО
«ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД»
МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ
Навчально-науковий інститут управління, економіки та бізнесу
Кафедра публічного адміністрування

«Допущено до захисту»
Завідувач кафедри
_____
І.А.Семенець-Орлова
«____»_____2025 р.

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА

на здобуття другого (магістерського) рівня вищої освіти

на тему:

«ПРОБЛЕМАТИКА ТА ШЛЯХИ ВИРІШЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНОЇ ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ В УКРАЇНІ»

Виконав: студент групи
Е-9-23-М1ПУА(1.6ддс)
спеціальності 281 «Публічне управління та адміністрування»
Бітюков Дмитро Станіславович
Керівник: PhD, доцент, Кузьменко Г.О.

Київ 2025

АНОТАЦІЯ

Бітюков Дмитро Станіславович. “Проблематика та шляхи вирішення діяльності державної виконавчої служби в Україні”.

Дипломна робота на здобуття рівня вищої освіти “*магістр*” *із спеціальності* “*Публічне управління та адміністрування*” - *Міжрегіональна Академія управління персоналом – Київ. 2025*

У дипломній роботі розкрито роль державної виконавчої служби як органу здійснення виконавчого провадження в Україні. Визначено організаційно-правові засади діяльності державної виконавчої служби в Україні. Розкрито проблеми організаційно-правового забезпечення діяльності державної виконавчої служби в Україні та шляхи їх вирішення.

Ключові слова: державна виконавча служба, виконавче провадження, посадові особи, законодавство виконавчі документи, правовідносини.

SUMMARY

Bitiukov Dmytro. "Problems and solutions to the activities of the state enforcement service in Ukraine".

Thesis for obtaining the level of higher education "Master" in "Public Administration" - Interregional Academy of Personnel Management - Kyiv. 2025

The thesis reveals the role of the State Enforcement Service as a body of enforcement proceedings in Ukraine. The organisational and legal principles of the state executive service in Ukraine are determined. The problems of organisational and legal support of the State Enforcement Service in Ukraine and ways to solve them are revealed.

Key words: state enforcement service, enforcement proceedings, officials, legislation enforcement documents, legal relations.

ЗМІСТ

ВСТУП 4

РОЗДІЛ І. ДЕРЖАВНА ВИКОНАВЧА СЛУЖБА ЯК ОРГАН ЗДІЙСНЕННЯ ВИКОНАВЧОГО ПРОВАДЖЕННЯ В УКРАЇНІ 8

1.1. Виконавче провадження як завершальна стадія судового провадження та примусового виконання рішень інших органів (посадових осіб) 8

1.2. Поняття та сутність правовідносин, що виникають при здійсненні виконавчого провадження 19

1.3. Місце та роль державної виконавчої служби у реалізації рішень судів та інших несудових органів 32

Висновки до першого розділу 36

РОЗДІЛ ІІ. ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНОЇ ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ В УКРАЇНІ 39

2.1. Правове регулювання діяльності державної виконавчої служби в Україні ... 39

2.2. Основні засади організації та діяльності державної виконавчої служби 44

2.3. Контроль за діяльністю державної виконавчої служби 49

2.4. Примусове виконання рішень судів і інших несудових органів у зарубіжних країнах 58

Висновки до другого розділу 67

РОЗДІЛ ІІІ. ПРОБЛЕМИ ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНОЇ ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ В УКРАЇНІ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ 70

3.1. Права та обов’язки працівників державної виконавчої служби 70

3.2. Оскарження рішень, дій або бездіяльності органів і посадових осіб державної виконавчої служби 85

Висновки до третього розділу 109

ВИСНОВКИ 111

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ 113

ВСТУП

Актуальність теми магістерської роботи. Необхідність удосконалення національного законодавства, створення національної правової системи відповідно до європейських стандартів, необхідність захисту прав і свобод громадян, характер і характер нових соціально-економічних відносин – це складне і найбільш актуальне питання.

Однак проблема нормотворчості не закінчується прийняттям урядових постанов і законів, що встановлюють нові правила функціонування держави, суспільно-політичного. Фактичне виконання, своєчасне і точне виконання положень державної влади, а також: рішень, прийнятих від імені держави відповідно до цих актів, - це кінцева мета будь-якої нормотворчості.

Верховенство права характеризується не лише запобіганням порушенням законів, прав і свобод людини, а й забезпеченням відповідних гарантій для відновлення цих прав. Громадяни кожної країни повинні відчувати себе захищеними державою. Велика частина відповідальності за створення умов для цього захисту покладається на судову владу. Без гарантій чіткого та своєчасного виконання рішень судів та інших державних органів само існування та діяльність судів та органів ухвалення рішень втрачає будь-який сенс.

До 28 березня 1998 р. в Україні не існувало жодного державного органу, основним завданням якого було виконання рішень судів, державних органів, а також: за законом виконувались рішення інших органів. Примусове виконання судових рішень покладається на судових виконавців.

Закон України «Про державні правоохоронні органи» від 28 березня 2098 року[9] ознаменував новий етап у розвитку внутрішніх правоохоронних процедур — скасуванням системи судових приставів та створенням нової державної служби. , фінансово та процесуально незалежний.

Закон регулює основний зміст організації та діяльності державної адміністрації, її завдання, правовий статус державних адміністраторів та їх соціальний захист.

Умови та порядок виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб) у разі добровільного невиконання визначаються Законом України «Про виконавчий порядок» [6].

Саме державне управління відновлює порушені права і свободи та має забезпечити невідворотність майнових та інших юридичних зобов'язань недобросовісних боржників у цивільному та господарському обігу.

Якість виконання рішення підкреслює рівень ефективності національного механізму правового регулювання, оскільки ця якість безпосередньо впливає на виховання громадян щодо поваги до духу закону та правової цінності самого національного рішення.

Роль української виконавчої влади є особливо важливою з огляду на необхідність чіткого виконання міжнародних рішень щодо вступу Української Держави до міжнародних організацій та інституцій, Європейського Співтовариства, а також: імплементації міжнародного права в українське право.

У цьому випадку від чітких дій української виконавчої влади залежить імідж Української держави, її здатність добровільно взяти на себе відповідальність у правовому полі.

Не слід також: забувати і про ще одну важливу функцію державної виконавчої служби - виховання суб'єкта будь-яких правовідносин, громадянина держави і суспільства у цілому в дусі законослухнянності та поваги до рішень органів державної влади. Саме з поваги до закону і до власної держави починається виховання так занедбаних в Україні якостей патріотизму і державництва.

При цьому формування української державної адміністрації до передбаченого законом рівня було нездоланним, подолання неузгодженостей і суперечностей закону, протидії інших державних органів. Тривають важливі зміни та доповнення до законів «Про Національну правоохоронну службу»[9] та «Про правоохоронний порядок»[6]. Переглядаються важливі рекомендації та інші документи: Директива про виконавчі дії, Директива про безготівкові розрахунки в національній валюті України, Закон України про реєстрацію вимог

та обтяжень кредиторів тощо.

Це свідчить про важливу роль, яку відіграють законодавці у забезпеченні виконання судових та інших рішень, і є однією з найважливіших функцій та обов'язків держави.

Актуальність теми, складність і суперечливість деяких із цих питань, недостатність їх досліджень, необхідність відповідних законодавчих і нормативних актів зумовили вибір теми магістерської роботи.

Джерельна база магістерської роботи. Слід зазначити, що комплексні наукові дослідження з окресленої проблематики в Україні майже відсутні. Окремі питання, які побічно торкаються тематики цього дослідження, відображені у наукових працях як радянських, так і сучасних українських та зарубіжних фахівців з різних галузей права, зокрема: М.Г. Авдюкова, С.С. Алєксєєва, А.В. Андрушко, В.Н. Бібіло, А.Т. Боннер, В.Г. Гончаренка, Ю.М. Грошевого, М.А. Гурвіча, Т.Н. Добровольської, В.В. Долежана, Л.Н. Завадської, П.П. Заворотька, О.С. Захарової, Н.Б. Зейдера, В.І. Камінської, Т.В. Каткової, Є.Г. Коваленка, А.М. Колодія, В.В. Кривенка, Р.Г. Кочар'янца, С.Л. Лисенкова, В.Т. Маляренка, Д.Я. Малєшина, І.Є. Марочкіна, М.М. Міхеєнка, О.Р. Михайленка, І.Б. Морозової, І.Л. Невзорова, В.Т. Нора, М.П. Омельченко, А.Й Осетинського, І.Л. Петрухіна, Д.М. Притики, А.Л. Рівліна, В.М. Савицького, А.О. Селіванова, В.М. Семенова, А.К. Сергун, В.В. Сердюка, В.С. Смородинського, І.В. Тирічева, В.М. Тертишника, Є.В. Фесенка, С.Я. Фурси, Н.М. Чепурнової, Н.А. Чечіної, І.У. Чіналієвої, М.С. Шакарян, С.В. Щербак, В.П. Шибіко, М.Й. Штефана та інших.

Метою магістерської роботи є комплексне дослідження організаційно-правових засад діяльності державної виконавчої служби в Україні.

Виходячи з поставленої мети, в роботі основну увагу зосереджено на **вирішенні таких завдань:**

- використовувати поняття виконавчих процедур як завершальної стадії судового розгляду та виконання рішень інших органів (посадових осіб);

- проаналізувати поняття та характер правовідносин, що виникають при виконанні виконавчої процедури;

- визначення позиції та ролі державної виконавчої влади у виконанні рішень судів та інших несудових органів;

- вивчення правових положень української державної адміністрації;

- охарактеризувати основні принципи організації та діяльності державного управління;

- розкриття методів контролю діяльності органів державної адміністрації;

- аналіз виконання судами та іншими несудовими органами за кордоном;

- охарактеризувати права та обов'язки працівників ОДА;

- визначення способів оскарження рішень, дій чи бездіяльності органів державної виконавчої влади та посадових осіб.

Об'єктом магістерської роботи є державна виконавча служба в процесі реалізації власних повноважень.

Предметом дослідження є організаційні аспекти та норми чинного законодавства України, що визначають відносини виконавчого провадження, які здійснюється державною виконавчою службою.

Методологічною основою дослідження є сукупність дослідницьких методів та прийомів наукового пізнання. У процесі роботи над магістерською роботою було застосовано діалектичний підхід до розгляду досліджуваних проблем та визначення основних напрямів удосконалення діяльності державної виконавчої служби. При дослідженні структури та діяльності ДВС використовувались такі методи, як системний, логічний, аналізу та синтезу тощо.

Структура магістерської роботи визначається її метою і завданнями. Робота складається із вступу, трьох розділів, які містять дев'ять підрозділів, висновків до розділів, загальних висновків та списку використаних джерел.

РОЗДІЛ І. ДЕРЖАВНА ВИКОНАВЧА СЛУЖБА ЯК ОРГАН ЗДІЙСНЕННЯ ВИКОНАВЧОГО ПРОВАДЖЕННЯ В УКРАЇНІ

1.1. Виконавче провадження як завершальна стадія судового провадження та примусового виконання рішень інших органів (посадових осіб)

На сучасному етапі становлення української державності необхідно не лише звернути увагу на відповідні зміни в українській правовій системі, а й переосмислити зміст публічної влади, зокрема інститутів державного управління, та правового аналізу як правозастосування. процедури, як в українській правовій системі, так і за її правовою природою, сутністю та основною функцією з цього приводу.

Відповідно до прийнятих у науковому обігу концепцій, форму державного впливу на правовідносини виділяють як охорону та захист прав суб'єктів правовідносин. Ми загалом погоджуємося з принципом відокремлення захисту прав, свобод і законних інтересів особи від захисту у разі вчинення злочину, і вважаємо можливим і доцільним більш ретельно розглянути окремі аспекти взаємовідносин між правоохоронними органами. і правоохоронні органи. права людини.

На думку вчених, цивільне право та цивільна наука і практика мають такі функції: регулювання, охорона, попередження – виховання, попередження та стимулювання з'ясування, на нашу думку, властивостей охоронюваних функцій.

Основним аспектом, що визначає сутність і відмінність правоохоронного та цивільного права, є регламентація, що міститься у ст. 1 Цивільного кодексу України [4] . У цій статті зазначено, що цивільні правовідносини — це відносини, засновані виключно на вільній волевиявленні суб'єкта, який вступив у правовідносини. Виходячи з концепції державної повноважень правоохоронних органів, можна сказати, що будь-який державний орган втрачає цивільно-правовий характер при розгляді юридичних спорів або іншим чином

впливаючи на правовідносини. Тому, на нашу думку, превентивну та виховну функції цивільного права слід пов'язувати з потенціалом держави впливати на поведінку суб'єктів у правовідносинах. Цей ефект проявляється в тому, що правовідносини в судах вважаються основними, а на цій підставі визначаються та прописуються відповідно до закону та конкретних правових обставин права та обов'язки суб'єктів, які вступають у певні законодавчо врегульовані суспільні відносини. Взагалі, особливо цивільні. Спеціально створений орган державної виконавчої влади покладає державне примусове виконання ухвалених судом законопроектів на боржників за відповідних обставин. Необхідність сплати державних податків і зборів за правоохоронні органи, а також інші судові витрати, у тому числі витрати на правоохоронні дії, в кінцевому підсумку можуть створити додаткове навантаження на правопорушників. Правопорушник міг би уникнути цих витрат, якби він добровільно виконував судове чи інше несудове рішення. Це, на думку С. Щербак, становить додаткову цивільно-адміністративну відповідальність, яка застосовується за неналежне виконання покладених на винну особу обов'язків. Тому під впливом понесених витрат у свідомості правопорушника мають вироблятися позитивні соціально-психологічні настанови, спрямовані на додержання у майбутньому покладених на нього цивільно-правових обов'язків [46, с. 49].

Державно-правова теорія розглядає правоохоронні функції з точки зору діяльності держави, закріплюючи їх законодавчо та створюючи механізми застосування за участю різних державних органів. Аналізуючи чинне законодавство, слід зазначити, що «закон України про державну охорону працівників судів та правоохоронних органів»[8] у ст. 2 Забезпечує положення щодо деяких державних органів, які законодавці посилають до правоохоронних органів, і документує виконання ними правоохоронних або правоохоронних функцій. Наприклад, ст. Стаття 16 передбачає захист цивільних прав. Отже, суди захищають цивільні права у встановленому порядку шляхом:

- визнання прав;
- визнання правочину недійсним;

- припинення дій, які порушують право;
- відновлення становища, яке існувало до порушення;
- примусове виконання обов'язку в натурі;
- зміни правовідносин;
- припинення або зміни правовідносин;
- відшкодування збитків та інші способи відшкодування майнової шкоди;
- відшкодування моральної (немайнової) шкоди;
- визнання незаконним рішення, дії або бездіяльності органу державної влади, органу влади Автономної Республіки Крим, органу місцевого самоврядування, їхніх посадових і службових осіб.

Цивільний кодекс України [4] передбачає нові додаткові засоби та інституції, уповноважені захищати права окремих громадян. Отже, статтями 17, 18, 19 цього нормативно-правового акта передбачено, що захищати цивільні права громадян можуть Президент України, органи державної влади, органи влади Автономної Республіки Крим, органи місцевого самоврядування тощо. Захист може здійснюватися нотаріусами та фізичними особами шляхом самозахисту. Відповідно до способу захисту цивільних прав громадян у Цивільному кодексі України порівняно з Цивільним кодексом УРСР додаються такі положення: визнання правочинів недійсними; примусове виконання в натурі; акти про визнання державних актів. органами або органами місцевого самоврядування, їх посадовими і службовими особами незаконне ведення цивільних справ, самооборона. При цьому всі ці модальності в сукупності відповідають загальній концепції здійснення захисних заходів лише з моменту вчинення злочину. Тобто виконання правозахисного завдання може розпочинатись як здійснення лише з певного моменту, який у цивільному процесі пов'язується з порушенням, оспорюванням, невизнанням права чи охоронюваного законом інтересу [40, с. 173].

Аналіз засобів захисту прав громадян, передбачених чинними законами, показує, що вони не в повній мірі відповідають заходам щодо виконання

положень та рішень ОДА, передбачених статтями 3 та 4 Виконавчого процесуального кодексу України. . «[6].. Поняття «виконання в натурі» відповідно до пункту 5 статті 5. Як зазначає С. Щербак, статтю 16 ЦК України [4] не можна вважати таким, що повністю відповідає своїй меті. , оскільки він містить не лише спосіб захисту права на «виконання зобов'язань у натурі», а й спосіб виконання рішення суду – примус. Отже, спосіб та підстави застосування заходів примусового виконання мають бути визначені на На думку деяких вчених, ми також підтримуємо цю точку зору через певну тріачну концепцію: юридичний факт, право, зобов'язання є доречними.

Розглядаючи цю тезу з позиції всіх трьох варіантів судових рішень, слід відмітити, що без встановлення судом юридичного факту неможливо скористатись відповідним правом через невизначеність юридичної обставини. Без відповідного судового встановлення юридичного факту особа іноді не може реалізувати право на спадщину, відновити право на втрачені цінні папери на пред'явника тощо. Однак судовий розгляд у цьому випадку не зумовлений правопорушенням. Тобто всі справи, що розглядаються в порядку окремого провадження, стосуються такого об'єкта захисту, як охоронюваний законом інтерес, і спрямовані на встановлення юридичного факту. Відсутність же відповідача у цих справах свідчить про неможливість застосування примусу, оскільки не існує зобов'язаної особи [43, с. 76].

Враховуючи вищевикладене, можливо, це за ст. Статтею 16 [4] ЦК України додано пункт, що суд захищає права громадян у встановленому порядку, а також шляхом «встановлення юридичних фактів та визнання певних прав», а також добровільно, коли рішення цього суду не виконується. , якщо боржник добровільно Невиконання законодавчих вимог уповноваженого органу (посадової особи) має бути забезпечено національними процедурами.

Підводячи підсумок, за загальним правилом судові рішення можуть включати всі три аспекти, які ми розглядаємо, а саме: а) юридичні факти; б) права; в) обов'язки, тільки останні можуть бути виконані державною адміністрацією.

Розглядаючи цивільно-правовий захист як визнання, слід зазначити, що відповідачі не завжди визнають відповідні права, встановлені позивачем у судовому засіданні та зафіксовані в рішенні суду, та спосіб, у який позивач змушений реалізувати свої права. Це право визнається, оскільки право позивача набуває офіційного статусу після набрання рішенням суду законної сили. Однак таке рішення, як і встановлення юридичних фактів, не підлягає виконанню, оскільки в цих випадках воно не порушує закон та законні інтереси. Хоча, на нашу думку, у ст. Статтею 3 Закону України «Про виконавче провадження»[6] під поняттям «рішення, ухвали та постанови судів у цивільних справах до виконання» зрозуміло, що набирають законної сили не лише ті рішення, які стосуються поведінки осіб, які є обов'язковими до виконання, а рішення про визнання цього права чи юридичного факту [20, с. 142].

У подальшому дослідженні ми будемо досліджувати взаємозв'язок судів із діяльністю органів державної виконавчої влади з урахуванням повноважень державного виконавця та правової природи державної виконавчої влади крізь призму, що визначає поняття «виконавчий процес». Рішення суду. Таким чином, діяльність судів у окремих видах судочинства завершується на стадії проголошення рішення, якщо не враховувати пов'язані з цим процесуальні складнощі, що потребують виправлення помилок у рішенні та очевидних арифметичних помилок, тлумачення рішення. і так далі. Тоді, відповідно до загальних правил судочинства, рішення суду має силу закону і його подальше виконання не залежить безпосередньо від судді. З цього моменту рішення суду набуває загальнообов'язкових властивостей, передбачених ст. 124 Конституції України [1] та передбачає механізми реалізації цього рішення у повсякденному житті держави та суспільства.

Права осіб, які охороняються законом і рішеннями суду, шляхом поновлення порушених прав будуть обов'язковими, якщо немає необхідності звертатися до ОДА для безпосереднього виконання. Тут можна стверджувати, що «універсальність» окремих рішень судів та інших несудових органів певною мірою втрачає свій характер, оскільки залежить від волі боржника та боржника.

Частина 2 ст. передбачає деякі винятки. Стаття 25 Закону України «Про виконавче провадження» [6] передбачає перелік рішень, які підлягають негайному виконанню. У тому ж випадку, коли рішення суду чи іншого несудового органу винесено позивачу (стягувачу) або заінтересованій стороні, подальше його виконання залежить від волевиявлення. [33].

Аналізуючи способи забезпечення виконання судових рішень, важливо зазначити, що примусові заходи, передбачені законодавцями, не завжди є повними, наприклад, не всі заходи примусу застосовуються до фізичних осіб. Відповідно до кримінальної відповідальності за статтею 5 несуть посадові особи, які свідомо не забезпечують виконання чи перешкоджають виконанню вироків, рішень, ухвал, рішень суду, що набрали законної сили. Стаття 382 Кримінального кодексу України. Залишення посадових осіб без урахування окремих рішень суду чи окремих рішень судді чи вжиття заходів щодо усунення зазначених у них порушень, а також несвоєчасне реагування на окремі судові рішення чи окремі рішення судді тягне за собою адміністративну відповідальність відповідно до ст. 3 Відповідальність.Стаття 185-6 Кодексу України про адміністративні правопорушення. Отже, обов’язковість судових вироків, вироків, постанов, ухвал поширюється на посадових, службових і фізичних осіб, але юридична відповідальність у вигляді кримінальних чи адміністративних санкцій щодо правопорушників може поширюватися лише на посадових чи службових осіб, а на фізичних осіб – ні, оскільки згідно з до чинного законодавства такої юридичної відповідальності для них не передбачено.

За старим законодавством, тобто коли судовий виконавець підвідомчий районному, міському, районному та міжрайонному суду, майно, розглянуте судом, використовується як його обов’язкова сила, що робить вимогу судового виконавця обов’язковою, т.к. у разі порушення договору він зобов'язаний боржника. Вимоги, висунуті позовом, можуть бути витлумачені як невиконання вимоги суду.

Сьогодні, з відокремленням державного управління від судової

адміністрації та відстороненням судових приставів від судів та реєстрацією їх у Державній судовій поліції, виникає попередня потреба у врегулюванні злочинів, передбачених Кримінальним кодексом України та КпАП. а також образи під час виконання службових обов'язків державних виконавців та акти непокори йому. Окреслена проблема пов'язана з тим, що державні виконавці не є серед народу за ст. 2 Закон України «Про державну охорону працівників суду та правоохоронних органів»[8] здійснює правоохоронні функції. Відповідно до чинного законодавства працівники судів та правоохоронних органів захищають суспільні відносини від протиправних порушень, а в окремих випадках забезпечують їх захист. [47, с. 3].

Судді виконують у залі суду правоохоронні функції для захисту людей та громадян, чиї права, свободи та законні інтереси порушені. Органи державного управління забезпечують виконання судових рішень та рішень інших несудових органів. Ці суб’єкти певною мірою відокремлені, оскільки вони зобов’язані виконувати різноманітні завдання під час виконання правоохоронних органів. Одні несуть відповідальність за прийняття рішень і нагляд за їх виконанням, а інші зобов’язані виконувати їх безпосередньо. Примусове виконання судових рішень та рішень інших несудових органів, але на інших пізніх стадіях судового процесу є продовженням виконання правоохоронних функцій. Отже, державна виконавча влада є органом, який виконує цю державну функцію, тобто під час виконання судових рішень чи рішень інших несудових органів державний виконавець фактично завершує виконання державної правоохоронної функції. Наразі це питання потребує детальної наукової аргументації, і з виробленням певної позиції, ми вважаємо, це має бути закріплено в законі. Ряд науковців вважає, що в правоохоронному процесі продовжується процес захисту прав та законних інтересів громадян та юридичних осіб, що є фактичним продовженням правозахисної функції судів у правозастосовному процесі. функції держави. Це відбувається на підставі ”вказівки“ суду, наділеного правом робити загальнообов’язкові “висновки”, а також на підставі рішень інших несудових органів, згідно з наданою їм компетенцією, які знаходять своє втілення в інших

виконавчих документах. У цьому питанні слід приєднатися до думки, яку обстоюють окремі вчені , відносно того, що безпосередній примус до особи у виконавчому провадженні застосовується не судом і не органом, що входить до його структури, а органом виконавчої влади, яким є Департамент державної виконавчої служби і підпорядковані йому органи на місцях [29].

Враховуючи, що завдання захисту прав та законних інтересів громадян та юридичних осіб покладено на багато державних органів, зокрема суди загальної юрисдикції, господарські, адміністративні суди, третейські суди, Європейський суд з прав людини, нотаріуси, адміністративні органи, але лише у виконавчому провадженні Права і законні інтереси людей і громадян, інтереси юридичних осіб, країна набуває свого реального значення. Тому слід зазначити, що у виконавчому порядку виконується правоохоронна функція держави, яка регулює виконання рішень судів та інших несудових органів щодо зобов’язаних за законом осіб.

Рішення суду є юридично обов'язковими для посадових осіб, які зобов'язані судом вчинити відповідні дії, поглинаючи відповідні повноваження державного виконавця, відповідно до яких усі державні органи, їх посадові та службові особи, установи, організації повинні виконувати його вимоги в усіх формах. власності., громадянин. Це пов’язано з тим, що рішення суду щодо правового статусу є вищим за вимогу державного виконавця, тобто державному виконавцю не потрібно посилатися на повноваження, передбачені ч. 1 ст. не виконується. Стаття 6 Закону України «Виконавчий порядок» [6]. У такому разі він може порушити питання про притягнення винного до відповідальності на підставі невиконання певних рішень та вимог державного виконавця на підставі попередніх судових рішень, тобто йому не потрібні відповідні повноваження для виконання кількох постанов. [14, с. 236].

Проте не всі дії, які здійснює державна адміністрація, мають характер судового рішення. Тому слід говорити про особливості (деталі) здійснення тих чи інших дій, особливо в процедурі виконання має бути це зрозуміло. Така диференціація нормативних актів, що підлягають виконанню за природою права,

унеможливить повне застосування державними виконавцями процедур виконання рішень, а лише поширюватиме їх на предмет зобов'язань, постанов, постанов, судових рішень. суд.

Відповідно до універсальності судового рішення, слід визначити, що з дня набрання рішенням законної сили до дати набрання ним законної сили відповідач має право добровільно виконувати або приступати до виконання обов'язків, передбачених у рішенні, і підстав для оскарження скасування рішення немає. На нашу думку, думка С. Щербака про не зовсім обґрунтованість встановлення строку добровільного виконання рішення суду у виконавчому провадженні не є цілком обґрунтованою, оскільки зазначена у вироку суду, а тому є зайвою у виконавчому провадженні. . Це положення поширюється також на рішення господарських судів та ухвали суду про задоволення цивільних позовів. У цьому випадку до повноважень державної виконавчої влади входило б лише виконання судових рішень, що відповідає загальному поняттю державної виконавчої влади [26, с.98].

Підсумовуючи, державна виконавча влада бере участь у здійсненні державних правоохоронних функцій, але її діяльність розпочинається лише тоді, коли владні органи встановлюють конкретний юридичний факт чи злочин та пов'язані з відновленням певною мірою порушених прав та законних інтересів. встановлені законом і судами. Мова боржника або встановлення певного права.

Таким чином, прийняття судами та іншими несудовими органами рішень є юридичною підставою реалізації правоохоронної функції держави, а виконання прийнятих вказаними органами рішень є фактичною реалізацією правоохоронної функції державною виконавчою службою. Тому рішення, прийняті судами та іншими несудовими органами, є правовою основою для здійснення державою правоохоронних функцій, а виконання рішень, прийнятих цими органами, є фактичним здійсненням державою правоохоронних функцій. Державні адміністративні послуги.

Щодо застосування органами державної виконавчої влади України адміністративного примусу в процесі здійснення процедур, слід зазначити, що

адміністративний примус є результатом реалізації зазначеними органами державної влади при виконанні державних правоохоронних функцій. Крім того, адміністративно-примусові заходи досить специфічні при виконанні рішень судів та рішень інших несудових органів (посадових осіб), деякі з яких надають лише право державній виконавчій владі. Рішення, прийняті органом виконавчої влади [42, с. 75].

Право на застосування примусових заходів, надане державним виконавцям, залежить від особливостей їх статусу в системі органів виконавчої влади. Однак не слід забувати, що однією з ознак адміністративного примусу є кількість та різноманітність органів, уповноважених на його застосування. Крім того, відповідно до чинного законодавства в Україні переважна більшість із них є правоохоронними органами, а діяльність, яку вони здійснюють, називається правоохоронною.

Термін «примусове виконання» часто використовується в юридичній літературі, але багато авторів використовують його з різним значенням цього поняття, що іноді призводить до істотних розбіжностей у тлумаченні. Сьогодні ситуація ускладнюється через притаманну юридичній невизначеності самого поняття «правоохоронний орган», що здійснює цю діяльність, що часто призводить до конфліктів та непорозумінь у його використанні.

Досліджуючи різні підходи до визначення поняття «правоохоронна діяльність», слід зазначити, що його використання є переважно широким і вузьким.

Загалом, правоохоронна діяльність – це правоохоронна діяльність, яка здійснюється спеціально уповноваженими органами у встановленому законом порядку, включаючи розгляд основних справ, що мають юридичне значення, виявлення злочинів та притягнення винних до відповідальності, а в окремих випадках – застосування заходів примусового характеру та представництво та захист прав, свобод і законних інтересів фізичних та юридичних осіб.

Під правоохоронними у вузькому розумінні розуміють діяльність, спрямовану на ліквідацію злочинів та інших протиправних дій або підтримання

громадської безпеки чи громадського порядку шляхом патрулювання громадських місць чи контролю за масовою діяльністю. [23].

О. Бандурка визначає правоохоронну діяльність як державну діяльність, що здійснюється спеціально уповноваженим органом із захисту права шляхом вжиття заходів правового впливу, суворо відповідно до закону та неухильно дотримуючись встановлених ним процедур.

Щодо сутності правозастосування, то слід зазначити, що деякі науковці, на основі аналізу його характеристик, включали виконання судових рішень та інших рішень несудових установ до правоохоронних, а також адміністративних органів, які мають на меті входити до складу органів державного управління. Правоохоронна система в Україні. Деякі практикуючі відчувають те саме.

У чинному законодавстві лише два державні органи мають пряму назву правоохоронних органів. Це Служба безпеки України та Міністерство державної охорони України. Щодо органу державної виконавчої влади, то в законах, що визначають його правовий статус, він прямо не називається правоохоронним органом, але аналіз наданих державною владою повноважень дає підстави вважати його таким. Оскільки ці органи можуть використовувати заходи державного примусу як вираження державної влади, на нашу думку, це є підставою для віднесення цих органів до правоохоронних органів.

Обґрунтовуючи примус як ознаку правозастосування, слід звернутися до правильної, на нашу думку, точки зору з цього приводу А. Комзюка, який стверджує, що інститути, які використовують примус для захисту та захисту прав, свобод і законних інтересів людини А громадяни, зберігаючи правопорядок, мають ознаки правоохоронних органів, оскільки термін «правоохоронний орган» у англосаксонській правовій теорії та практиці зазвичай перекладається як «правоохоронний орган» і «правоохоронний орган» у вітчизняному правовому значенні. літератури. "правоохоронний орган", точніше "правоохоронний орган". "правоохоронний орган" - тиск, примус; примус) (16, с. 173].

Хоча перелік заходів адміністративно-примусового характеру, які

застосовує українська державна адміністрація під час виконавчого провадження, через специфіку її діяльності незначний порівняно з деякими державними органами, обґрунтовано вважати, що рішення державних виконавчих судів та інші несудові органи щодо поновлення порушень щодо фізичних осіб Адміністративна служба для прийняття рішень щодо цивільних прав чи законних інтересів, захищаючи як інтереси фізичних осіб, так і інтереси юридичних осіб держави. Зазначена правозахисна діяльність здійснюється в рамках реалізації правоохоронних функцій Української Держави.

1.2. Поняття та сутність правовідносин, що виникають при здійсненні виконавчого провадження

Початок виконавчого провадження є початковою стадією (офіційної) процедури примусового виконання рішення суду чи іншого органу, і відповідно до Закону України «Про виконавче провадження»[6] державний виконавець повинен перевірити наявність причини та наслідки процедури примусового виконання протягом трьох днів до прийняття рішення про ініціювання процедурної програми або про відмову у запуску програми. Раніше також існувала система призупинення порушення виконавчої процедури, але в процесі реформування виконавчої процедури, з 28 серпня 2003 року, система була скасована через незручність останньої.

Початок виконавчої процедури також є юридичним фактом, який призводить до виникнення адміністративно-правових відносин (суміжних прав та обов'язків) між сторонами виконавчого провадження та між сторонами та посадовими особами державної адміністрації. [41].

До моменту відкриття виконавчого провадження жодна виконавча дія з примусового виконання рішення не може бути здійснена, що гарантує сторонам виконавчого провадження відправлення процедури виконавчого провадження лише у межах передбаченого Законом процесу.

Виконавчі документи, які надходять до офісу агенції ICE, повинні бути

передані службовцем керівнику агентства наступного дня після їх надходження до офісу, а керівником агенції ICE — підпорядкованому органу державної виконавчої влади в цей же день.

Якщо строк подання виконавчого документа не закінчився, а документ відповідає вимогам законодавства та подано до Відділу ДВС для примусового виконання за відповідним виконавчим місцем, державний виконавець зобов'язаний прийняти виконавчий документ та відкрити виконавче провадження. юрисдикція).

Національний виконавець приймає рішення про початок виконавчої процедури протягом трьох днів з дня отримання виконавчого документа. Якщо рішення суду допущено до виконання невідкладно, державний виконавець повинен розпочати за цим документом (до речі, інші особливості процедури виконання рішення суду, прийнятого до негайного виконання) наступного дня після отримання виконавчого документа - Стягнення заборгованості Задоволення вимог особи, процедури звернення стягнення на майно – Закон України «Про виконавче провадження» [6] не передбачає).

Постановою встановлено строк для добровільного виконання рішення, який не повинен перевищувати 7 днів, для примусового виселення за рішенням боржника - 15 днів, а державний виконавець попереджає боржника про примусове виконання рішення після закінчення строку та стягнення виконавчого збору. і витрати. У зв'язку із здійсненням правоохоронних дій. При визначенні строку добровільного виконання рішення державний виконавець повинен виходити із загальних засад цивільного законодавства - справедливість і обґрунтованість, встановлені для добровільного виконання рішення, фактично перешкоджає його добровільному виконанню та порушує права сторін на виконання рішення. певною мірою. боржник. Така позиція обґрунтовується судовою практикою, згідно з якою суди неодноразово визнавали протиправну поведінку державних виконавців призначати добровільне виконання рішення протягом дня-двох, оскільки виконання є нереальним. рішення за такий короткий термін. Тому, з урахуванням строків поштового обігу, строк для

добровільного виконання рішення суду повинен встановлюватися не менше 3-4 днів [15, с. 254].

Розпорядчі документи, видані згідно з рішенням про продовження строку виконання, можуть бути прийняті до виконання державним виконавцем лише після закінчення строку продовження у строк, встановлений для подання цього розпорядчого документа. Слід зазначити, що строк зупинення виконання не зараховується до загального строку подання виконавчого документа, тому строк подання виконавчого документа слід обчислювати з моменту закінчення зупинення виконання.

У разі порушення виконавчого провадження на підставі виконавчих документів щодо конфіскації майна, стягнення періодичних платежів, забезпечення вимог строк для добровільного виконання не встановлений, оскільки це суперечило б характеру та логіці рішення. .

Копія постанови про відкриття виконавчого провадження не пізніше наступного дня надсилається стягувачу, боржнику та органу (посадовій особі), який видав виконавчий документ.

Державний виконавець відкриває виконавче провадження на підставі виконавчого документа за:

1. Заявою стягувача або його представника про примусове виконання рішення;

2. Заявою прокурора у випадках представництва інтересів громадянина або держави в суді;

3. В інших, передбачених законом, випадках; однак, на теперішній час законом не передбачено жодного іншого випадку відкриття виконавчого провадження, причому ця правова прогалина створює проблеми в прийнятті до примусового виконання судових рішень про стягнення державного мита, стягнень на користь держави та деяких інших категорій рішень.

Виконавчими документами, як єдиною законною підставою для відкриття виконавчого провадження, є:

- виконавчі листи, що видаються судами на підставі: рішень, вироків,

ухвал, постанов судів загальної юрисдикції (загальних та спеціалізованих); рішень іноземних судів і арбітражів, якщо вони визнані й допущені на території України у встановленому законом порядку; рішень третейського суду;

- ухвали, постанови судів у випадках, передбачених законом, тобто, для визнання такого судового документа виконавчим слід пересвідчитися, чи передбачено нормативним актом, що має силу закону (Закон України, Декрет Кабінету Міністрів України), визнання судового документа як виконавчого та чи підлягає він виконанню органами ДВС. Як приклад можна навести ст.53 Закону України „Про авторські та суміжні права", згідно якої ухвала суду про застосування тимчасового заходу підлягає негайному виконанню органом державної виконавчої служби за участю заявника (тобто, така ухвала є виконавчим документом);
- накази господарських судів, у тому числі й ті, що видаються на підставі рішення третейського суду;
- ухвали, постанови господарських судів у випадках, передбачених законом;
- виконавчі написи нотаріусів;
- посвідчення комісій з трудових спорів;
- постанови органів (посадових осіб), уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення у випадках, передбачених законом;
- рішення органів державної влади, прийняті з питань володіння і користування культовими будівлями та майном;
- рішення Антимонопольного комітету України та його територіальних відділень у передбачених законом випадках;
- постанови державного виконавця про стягнення виконавчого збору, витрат на проведення виконавчих дій та накладення штрафу;
- рішення інших органів державної влади у випадках, якщо за законом їх виконання покладено на державну виконавчу службу [49, с. 273].

На сьогоднішній день існує багато суперечок щодо останньої норми, згідно з якою розпорядчими документами є рішення інших державних органів, якщо закон покладено на орган внутрішніх справ. Зокрема, положеннями статті 8 Господарського процесуального кодексу України передбачено, що якщо у відповіді на визнаний позов не повідомляється про перерахування підтвердженої суми, то через 20 днів після отримання такої відповіді це буде підставою для звернення стягнення. боргу держадміністрації. Щодо виконавчої програми»[6]. При цьому державний виконавець був позбавлений права на порушення виконавчого провадження, незважаючи на статтю 3 Закону України «Про виконавче провадження»[6] про те, що одним із документів, які керуються ДВС, є «офіційно визнаний позов». Виходячи з відповідей на визнані позови, оскільки переважна більшість заявників таких претензій не є органами державної влади, а вичерпний перелік виконавчих документів не містить претензій чи прав, належним чином визнаних такими виконавчими документами як відповіді на підтверджені вимоги.

З огляду на зазначене, можна зробити висновок, що органи ДВС на підставі норм статей 3 і 18[i] Закону України «Про виконавче провадження» [6] та статті 8 ГПК України повинні відкривати виконавче провадження лише за тими відповідями на визнану претензію, боржниками за якими є органи державної влади, які ці відповіді і видали.

Однак у науковому середовищі загальновизнаним є те, що таке правозастосовне ставлення у відповідь на підтверджений позов порушує права стягувачів, які не можуть захистити визнані боржником права через суд, що не оскаржується в даній справі. обов'язок визнання). Ця позиція не знайшла повного обґрунтування. Тому рішенням Конституційного Суду України від 09.07.2002 р. № 15-рп / 2002 (справа № 1-2 / 2002 р.) визнано положення частини другої статті 124 Конституції України [1] щодо конституційні звернення, віднесення юрисдикції Суду З метою поширення права на всі правовідносини, що виникають у країні, слід розуміти, що право особи (громадянина України, іноземця, особи без громадянства, юридичної особи) вдаватися до суди для

вирішення спорів не можуть бути обмежені законом чи іншими положеннями. На підставі волевиявлення суб'єкта правовідносин спори вирішуються відповідно до закону або до укладення договору, без обмеження юрисдикції суду та права на судовий захист. Отже, відмова державного виконавця у відкритті виконавчого провадження за визнаним позовом (за результатами досудового вирішення спору) жодним чином не позбавляє стягувача (позивача) права звернутися за захистом своїх порушених прав. У суді зобов'язання показало, що боржник не готовий виконати ці зобов'язання саме по собі є підставою для звернення до суду [13].

Закон має певні обов'язкові вимоги до виконавчих документів, тому при прийнятті виконавчих документів до виконання державний виконавець повинен забезпечити наявність у виконавчих документах необхідних реквізитів. Зокрема, у будь-якому випадку у виконуваному файлі має бути зазначено:

1. Назва документа (виконавчий лист, виконавчий напис, постанова, ухвала, наказ тощо), дата видачі та найменування органу, посадової особи, що видали документ;

2. Дата і номер рішення, за яким видано виконавчий документ (якщо рішення і виконавчий документ знаходяться у різних документах);

3. Найменування стягувачів та боржників (для юридичних осіб) або ім'я та прізвище (прізвище, ім'я та по батькові, якщо стосується фізичних осіб), їх місцезнаходження (для юридичних осіб) або місце проживання (для фізичних осіб), ідентифікаційний код Борг з господарської діяльності стягнення стягувачів та боржників (за наявності) (для юридичних осіб), ідентифікаційні номери стягувачів та боржників (якщо є) (для фізичних осіб – платників податків) та інша інформація (якщо відома суду чи іншому виконавчому органу) ідентифікація стягувачів і боржниками або можуть бути легко виконані, наприклад дата та місце народження боржника та місце його роботи (для фізичних осіб), місцезнаходження майна боржника тощо;

а) резолютивної частини рішення;

б) визначити дату набрання чинності;

в) Кінцевий термін подання впроваджувальної документації до впровадження.

Виконавчі документи мають бути підписані та скріплені печаткою уповноваженої особи. Копія виконавчого документа може бути подана до виконання лише після її підписання та засвідчення первісним видавцем виконавчого документа та скріпленого відповідною печаткою. Нотаріально засвідчені або іншим чином посвідчені копії виконавчих документів не можуть бути підставою для порушення виконавчого провадження [19, с.165].

Крім того, державні виконавці повинні звернути особливу увагу на печатку виконавчого документа. На практиці нерідкі випадки, коли документи проштампуються печатками типу «На пакунок», «Главний відділ», «Канцелярія» тощо. Такі виконавчі документи не мають юридичної сили і не можуть бути підставою для відкриття виконавчих процедур. Законом можуть бути встановлені й інші додаткові вимоги до розпорядчих документів. Наприклад, статтею 117 ГПК України визначено, що в постанові Господарського суду також вказується кількість банківських рахунків стягувачів та боржників.

Варто зазначити, що, згідно з переважною більшістю судових рішень, виконавчі документи видаються тим, хто на користь рішення суду, для самостійного вирішення питання про звернення до виконання рішення суду. Суддя, який ухвалив рішення, лише юридично контролює своєчасне оскарження виконання судових рішень, прийнятих під час його президентства. Натомість рішення органів державної влади щодо застосування різних адміністративних стягнень виконуються самими органами, що їх видають.

Виконавчі документи можуть бути пред'явлені до примусового виконання у такі строки:

- виконавчі листи та інші судові документи - протягом трьох років;
- посвідчення комісій у трудових спорах - протягом трьох місяців;
- постанови органів (посадових осіб), уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення, - протягом трьох місяців;

- інші виконавчі документи - протягом року, якщо інше не встановлено законом.

Слід зазначити, що існує конкуренція між положеннями частини першої статті 21 Закону України «Виконавчий порядок»[6] від 28 серпня 2003 р., яка встановлює трирічний строк виконання. Судові документи (у тому числі накази Господарського суду), а також стаття 118 Господарського процесуального кодексу України (ГПК), згідно з якою наказ, виданий позивачу, може бути пред'явлений до виконання не пізніше 3 місяців. Рішення, постанова, постанова або закінчення строку відстрочення виконання рішення суду або оновлення після винесення рішення Кінцевий термін для простроченого подання виконавчих наказів [22].

У цьому випадку для вирішення питання про строк виконання наказу господарського суду доцільніше керуватися загальними правилами теорії права:

- У конкуренції з правовими нормами застосовувати правила, які набули чинності пізніше (своєчасно) – а саме норми статті 21 Закону України «Про порядок примусового виконання»[6], яка набрала чинності 28 серпня 2003 року. , замість норм статті 118, які введені до Цивільного процесуального кодексу України Законом України від 21.06.2001 р. N 2539-IП;
- У конкуренції з правовими нормами діють спеціальні правила. Стаття 21 Закону України «Про виконавчий суд»[6] регулює у виконавчому провадженні особливий характер порівняно із загальними положеннями статті 118 ГПК України. На особливий характер статті 21 Закону України «Про виконавчий суд»[6] вказують положення статті 115 ГПК України, згідно з якими рішення, рішення та постанови господарських судів набрали законної сили. дотримуються.

Строки подання виконавчих документів до виконання встановлюються:

а) Примусове виконання частини рішень та рішень суду про майнову стягнення - з дня набрання рішенням законної сили або зі спливом строку, визначеного у разі продовження чи розстрочення рішення, а у разі негайного дія рішення - з наступного дня розгляд розгляду;

б) примусити виконання рішення Господарського суду - з наступного дня після набрання рішенням законної сили;

в) виконувати рішення комісії з трудових спорів - з дня видачі довідки про примусове виконання рішення;

г) виконання постанови органу (посадової особи), уповноваженого розглядати справи про адміністративні правопорушення, - з дня винесення відповідної постанови.

Іншими розпорядчими документами передбачено, що, якщо інше не встановлено законом, строк їх подання до примусового виконання обчислюється з дня видачі.

За загальним правилом, якщо період програми закінчується або дата початку припадає на вихідний (святковий) день, датою закінчення (початку) періоду програми є наступний робочий день.

Рішення про стягнення періодичних платежів (у разі стягнення аліментів, відшкодування шкоди внаслідок каліцтва чи іншого ушкодження здоров’я, втрати годувальника тощо) можуть виконуватися протягом усього строку виплати. Строк подання виконавчої справи до виконання в цьому випадку вказується в самій виконавчій справі [28].

Строки пред'явлення виконавчих документів до виконання встановлюються для кожного платежу окремо.

Переривання строку давності. Строки пред'явлення виконавчого документа до виконання можуть бути перервані наступними чинниками:

1. Пред'явленням виконавчого документа до виконання;

2. Частковим виконанням рішення боржником, у тому числі й поза межами процедури примусового виконання рішення;

3. Надання судом, який видав виконавчий документ, відстрочки виконання рішення.

Після того, як термін подання виконавчого файлу переривається, процес дедлайну буде оновлено та розглянуто з самого початку. При обчисленні нового терміну не зараховується час, який минув до перерви строку.

Якщо державний виконавець повертає виконавчі документи стягувачу через неможливість виконання рішення повністю або частково, строк подання виконавчих документів після зупинення визначається з дня повернення виконавця. Виконавчі документи для стягувачів.

Якщо заявник подає виконавчий документ прострочено до примусового виконання, суд може продовжити строк. Якщо заявник подає виконавчі документи на виконання прострочено, він має право звернутися до суду, який видав документ, або суду, де було ухвалено рішення про продовження строку виконання. Якщо інше не встановлено законом, суд розглядає таку заяву протягом 10 днів. Зазначимо, що поновлення строку подання до виконання може бути здійснено лише за рішенням суду, а за іншими розпорядчими документами він не поновлюється після закінчення строку.

На вимогу боржника для виконання рішення про стягнення майна державний виконавець постанови про відкриття виконавчої процедури має право накласти арешт на майно боржника (крім коштів) та оголосити його передачу забороненою. Накладення арешту на кошти боржника через ухвалу про відкриття виконавчого провадження суперечило б змісту виконавчого провадження, оскільки боржник позбавлявся б користування власним банківським рахунком для видаткових операцій [31, с.69].

Повідомлення про накладення арешту на майно боржника та оголошення про заборону передачі мають бути відмічені в резолютивній частині ухвали про відкриття виконавчого провадження. Приймаючи це рішення, державний виконавець може описати та накласти арешт на майно боржника у встановленому законом порядку, підготувати процесуальні документи за встановленою формою.

Відмовився запускати виконавця. Після вивчення виконавчих документів та мотивів їх подання державний виконавець проводить їх правову оцінку та відмовляє у відкритті виконавчого провадження за наявності законодавчих положень, а саме:

1. Прострочення подання виконавчих документів. При цьому державний

виконавець має забезпечити відсутність документів, які можуть підтвердити переривання попереднього строку подання (повернення документів без примусового виконання, часткове погашення заборгованості тощо);

2. Неподання виконавчого листа на рішення про виконання положень закону (наприклад, при наданні копії виконавчого листа державному виконавцю, копія засвідчена належним чином, подається до виконавчого суду, де судове рішення не винесено; платник тощо);

3. Якщо рішення, за яким видано розпорядчий документ, ще не набрало законної сили, якщо не допускається негайне виконання у встановленому законом порядку. Відповідно до порядку, визначеного Цивільним процесуальним кодексом України та Господарським процесуальним кодексом України, виконавчі документи на підставі рішень суду можуть бути видані лише після набрання рішенням законної сили та закінчення строку на апеляційне оскарження (крім рішень, які виконуються негайно). Навпаки, законність судового рішення може змінюватися залежно від суду. Переривають, продовживши строк оскарження рішення та прийнявши розгляд апеляційної скарги на постанову про видачу виконавчого документа. Тобто, якщо до початку виконавчої процедури у державного виконавця є документи, що підтверджують оскарження судового рішення (ухвали про оскарження), останній відмовляє у відкритті виконавчої процедури та повертає виконавчий документ заявникові. Але якщо після початку процедури державному виконавцю стане відома інформація про апеляційну скаргу на ухвалу, за якою видано виконавчий документ, він повинен повернути виконавчий документ без виконання до суду, який його виніс, відповідно до до статті 40і Закону України «Виконавчий порядок» [25, с. 128];

4. Подання виконавчих документів до державної адміністративної служби не за місцем або юрисдикцією, де було виконано рішення – часто заявник подає виконавчі документи до примусового виконання всупереч правилам територіальної та матеріальної юрисдикції, а державний виконавець застосовує таке примусове виконання. повертається заявнику (заявнику). Такий порядок

передбачений законом, але необхідно погодитися з тим, що державний виконавець таким чином затягує виконання рішення, для чого заявник виявив готовність подати заяву про примусове виконання. Нарешті, з порушенням правил суб'єктної чи територіальної юрисдикції більш ефективним та доцільним було б незалежне керівництво органом внутрішніх справ на основі оформлення виконавчих документів, отриманих від заявника;

5. Рішення про продовження виконання, призначене судом, який ухвалив рішення, не втратило чинності, а строк продовження виконання зазначається у виконавчому документі або іншому рішенні суду;

6. якщо виконавчий документ не відповідає обов'язковим вимогам, встановленим статтею 19 Закону України «Про виконавчий порядок» [6], або іншим додатковим обов'язковим вимогам, встановленим іншими законами до окремих видів виконавчих документів;

7. Є й інші обставини, передбачені законом, крім виконавчих процедур. Наприклад, виключаючи можливість виконання процедури МВС, ст.9 ч.2 Закону України «Про порядок виконання»[6], згідно з якою виконання рішення про вилучення коштів з облік державного бюджету України здійснюється виключно казначейством України.

Про відмову у відкритті виконавчої процедури орган державної виконавчої влади виносить постанову, яка затверджується керівником відповідного підрозділу органу державного управління та вручається заявникові не пізніше наступного дня. Закон не визначає строк прийняття державним виконавцем рішення про відмову у відкритті виконавчої процедури, але в даному випадку аналогія чинного законодавства з правилами відкриття виконавчої процедури, тобто рішення про відмову розпочати процедуру розумно. Провадження має здійснюватися державним виконавцем з дня отримання документа або не пізніше наступного дня після отримання документа, якщо буде вирішено, що необхідне негайне виконання [37].

У разі відмови у відкритті виконавчого провадження на підставі невідповідності виконавчого документа вимогам законодавства державний

виконавець зобов’язаний роз’яснити заявникові право на звернення до суду чи іншого органу (посадової особи), який видав документ. Виконуваний файл містить виконуваний файл. Зараз на практиці іноді трапляється так, що державний виконавець звертається безпосередньо до суду для усунення недоліків виконавчого документа, оскільки документ передбачає стягнення на користь держави і направляється державним виконавцем державному виконавцю. суд. Таке ставлення до представництва інтересів країни-запитувача в процедурі примусового виконання є некоректним, оскільки наповнення державного бюджету України є обов’язком окремих фіскальних органів, а національні інтереси мають бути представлені в процедурі примусового виконання.

Заявник може протягом 10 днів з дня отримання ухвали про відмову у відкритті виконавчого провадження оскаржити до керівника відповідного відділу державного адміністративного органу або відповідного суду.

Копії постанов державного виконавця та інші документи виконавчого провадження (далі - документи виконавчого провадження), які повинні бути доведені державним виконавцем до відома сторін та інших учасників виконавчого провадження, надсилаються адресатам із супровідними листами простою кореспонденцією, однак за умови авансування стягувачем в порядку, передбаченому Законом, витрат на проведення виконавчих дій документи виконавчого провадження можуть надсилатися учасникам виконавчого провадження рекомендованими листами [26, с. 133].

На письмову вимогу учасників виконавчої процедури документ виконавчого процесу також може бути надісланий одержувачу факсом або електронною поштою. Документи програми виконання, надіслані факсом або електронною поштою, вважаються доставленими, якщо одержувач правильно підтвердив отримання.

Державний виконавець або інші уповноважені державним виконавцем особи можуть особисто вручити документи виконавчого провадження сторонам, іншим учасникам виконавчої процедури або їх довіреним особам з розпискою.

Правильне виконання сторонами виконавчого провадження Відмова в отриманні документів виконавчого провадження не перешкоджає подальшому здійсненню виконавчих дій у встановленому законом порядку. Якщо сторона, яка проводить процедуру, відмовляється від отримання процесуальних документів, це має бути підтверджено відповідними документами організації поштового зв'язку (організації зв'язку, системного адміністратора, що надає послуги електронної пошти), або поведінкою державного виконавця за участю свідків. непотрібні. Якщо виконавча частина судового рішення, зазначена у виконавчому документі, незрозуміла, державний виконавець та сторони виконавчого провадження мають право звернутися до суду, який видав виконавчий документ, для роз'яснення рішення або змісту судового рішення. документ. Закон не передбачає можливості тлумачення резолютивної частини інших (несудових) рішень.

Суд, який видав виконавчий документ, зобов'язаний розглянути протягом десяти днів з дня отримання виконавчого документа заяву державного виконавця (сторони виконавчого провадження) про роз'яснення рішення суду та у разі необхідності для уточнення рішення або його змісту. Правоохоронні документи, які суттєво не змінюють свого змісту. Про тлумачення чи відмову в прийнятті рішення чи змісту документа суд постановляє ухвалу[30].

1.3. Місце та роль державної виконавчої служби у реалізації рішень судів та інших несудових органів

Державне управління є частиною інституційної системи Міністерства юстиції України і відповідає за виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб), які здійснюються за допомогою таких правових інструментів, як такі процедури примусового виконання. Виконавчі процедури, передбачені статтею 1 Закону України «Про виконавче провадження»[6] від 21.04.1999 р. (далі – «Закон»), — це дії низки органів та посадових осіб, зазначених у ст.

Закон, спрямований на виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб) відповідно до підстав, порядку та повноважень, встановлених законом, іншими нормативно-правовими актами та іншими законами, оприлюдненими законом, та рішень, прийнятих відповідно до положень закону. (далі – рішення).

Порядок та умови порушення, виконання та оскарження виконавчих процедур встановлюються та встановлюються законом та іншими нормативними документами, що стосуються цього органу виконавчої влади. Відповідно до Закону виконання рішень повністю покладається на державний виконавець.

За наявності ситуації, що ускладнює виконання рішення, або у разі злиття виконавчих процедур державної адміністрації може бути сформована виконавча група в порядку, встановленому Міністерством юстиції України, до складу якої входять один або кілька державних виконавців з кількома організаціями з обслуговування державних виконавців.

Відповідно до наказу Міністерства юстиції України або юстиції Міністерства юстиції України в головних міністерствах юстиції Автономної Республіки Крим, областей, Київської та Севастопольської міських органів керівник групи може бути наділений правами. та повноваженнями, встановленими відповідно до закону, відповідальною особою міського відділу державної служби [38].

Принципове значення виконавчої групи відображається у здійсненні виконавчої процедури національним виконавцем на національному та регіональному рівнях.При здійсненні виконавчої дії щодо майна боржника у виконавчому порядку національний виконавець за регіональний рівень також має бути залучений.

Про важливість цього питання свідчить той факт, що Міністерством юстиції України від 17.05.2004 р. № 37/5 затверджено новий порядок утворення та діяльності адміністративних груп в державній адміністрації.

Орган виконавчої влади наділяється значними повноваженнями відповідно до його статусу.

Повноваження виконавчої групи, утвореної за рішенням керівника

центрального органу Міністерства внутрішніх справ або керівника виконавчої влади за рішенням, поширюються на підвідомчі території України.

Так, на територію Автономної Республіки Крим, області, Києва та Севастополя поширюються повноваження виконавчого колективу у складі керівника регіонального агентства ДВС або за рішенням керівника виконавчої влади.

Повноваження виконавчої групи, утвореної за рішенням керівника територіального органу ДВС, розповсюджуються на територію відповідного району, міста (міст обласного значення), району у місті.

Національний виконавець виконавчої групи у складі керівника регіонального агентства ДВС, начальника Управління правопорядку або за рішенням керівника регіонального агентства ДВС має право здійснювати правоохоронні дії в інших адміністративних галузях - у порядку, визначеному статтею 20 Закону України [6] од.

Відповідні територіальні та регіональні органи ДВС сприяють роботі правоохоронних груп, які проводять правоохоронні операції на їхній території. Допомога у виконанні роботи бригади може бути виражена шляхом надання необхідної інформації, надання доступу до оргтехніки, надання службового транспорту тощо [32].

Процесуальні документи видаються державними виконавцями, що входять до виконавчої групи, за погодженням або на виконання розпоряджень та доручень керівника виконавчої групи. Відповідні документи у разі потреби затверджуються печаткою органу внутрішніх справ, до складу виконавчого колективу входить державний службовець органу внутрішніх справ.

Податкові органи, банківські установи, кредитно-фінансові установи, інші установи, установи, організації та посадові особи здійснюють примусові дії лише за обставин, передбачених законодавством (у тому числі на вимогу або за дорученням державного виконавця). Наразі законом передбачено лише порядок виконання рішень, який не здійснюється органами внутрішніх справ, а саме – виконання рішень про вилучення коштів з державного бюджету України та

рахунків фонду місцевого бюджету, або бюджетних органів. У порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Водночас, незважаючи на те, що державна виконавча влада є єдиним органом державної виконавчої влади, наділеним повноваженнями щодо виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб), чинне законодавство України все ще забезпечує можливість виконання судових рішень іншими органами. . У виконавчому провадженні судових рішень у виконавчому провадженні можна констатувати, що через особливості статусу та повноважень цих установ, а також як сприяння державним адміністративним органам, зокрема:

- Установи опіки та піклування - за рішенням суду про визнання його недієздатним або обмежено дієздатним;
- Органи реєстрації громадянства (частина судової влади) - судові рішення, які вимагають реєстрації в цих органах, наприклад судові рішення щодо розірвання шлюбу, встановлення батьківства тощо [45, с. 84].
- Правоохоронні органи – на підставі рішень суду щодо розшуку осіб тощо.

При остаточному визначенні правового статусу судової влади домінуватиме право, зокрема Закон про судоустрій України. Законопроект України розширює компетенцію Міністерства юстиції України як єдиного джерела правової експертизи, визначає правові та організаційні засади судової влади, її інститути, завдання, компетенцію, повноваження та функції, фінансування та матеріально-технічне забезпечення, а також правовий статус державних службовців органів юстиції та характеристики.

Крім того, для забезпечення виконання завдань, покладених на судову владу, в її системі планується створити судову міліцію, яка відповідає за забезпечення безпеки правопорядку судів та державної адміністрації.

У випадках, передбачених законом, національні органи виконавчої влади відповідають за виконання рішень іноземних судів і арбітражів, а також рішень Європейського суду з прав людини. Особливості виконання рішень ЄСПЛ має регулюватись українським Законом «Про виконання рішень ЄСПЛ», але

законопроект ще перебуває на доопрацюванні у Верховній Раді.

Порядок примусового виконання рішень іноземних судів та арбітражних рішень в Україні визначається відповідними міжнародними договорами, Законом України «Про виконавче провадження»[6] та Законом України «Про визнання та виконання рішень іноземних судів в Україні».

При виконанні рішень щодо іноземців, осіб без громадянства та іноземних юридичних осіб, які відповідно проживають чи зареєстровані на території України або мають на території України власне майно, у тому числі яким володіють спільно з іншими особами, застосовуються загальні положення Закону України «Про виконавче провадження» [40, с. 170].

Висновки до першого розділу

Правове регулювання виконання державними адміністративними органами судових та інших несудових рішень нині характеризується оновленою нормативною базою. Це дає можливість заповнити порожнечу, яка існувала до його прийняття. Проте деякі нерегульовані положення в радянському законодавстві радянських часів та законодавстві, що регулює адміністративні послуги як державні установи, залишаються проблематичними і сьогодні.

Правоохоронні відносини — це законодавчо визначені суспільні відносини, що виникають між органами та посадовими особами органів державного управління та іншими суб'єктами (учасниками) правозастосовних процедур, пов'язані з оформленням правозастосовних документів.

Правовідносини, що виникають із виконавчого провадження, є адміністративно-процесуальними та мають такі ознаки:

- вони виникають під час виконання судових рішень та рішень інших несудових органів, регулюються законодавством про виконавче провадження;
- мати добровільний характер, тобто без волі стягувача (фізичної чи юридичної особи) державний виконавець не має права порушувати виконавче провадження;

- державний виконавець є обов’язковим суб’єктом правовідносин у виконавчому порядку;
- виникає, коли юридичний суб’єкт не може самостійно здійснювати законні права чи інтереси без втручання компетентного органу;
- має авторитарний характер;

Усі судові рішення, ухвали та судові рішення виконуються державною виконавчою владою, але лише у зв'язку з особистими обов'язками та обмежують встановлені права та законні інтереси людей і громадян та спосіб захисту прав та інтересів. законодавство про державні органи управління з питань здійснення адміністративних процедур.

У порядку примусового виконання державний адміністративний орган виконує правоохоронну функцію держави та передбачає виконання судових рішень та рішень інших несудових органів щодо зобов'язаних осіб. Примусова процедура захищає права та законні інтереси фізичних та юридичних осіб, а якщо спори між сторонами розглядаються судом, це фактично є продовженням правозахисної функції суду. Національне правоохоронне агентство розпочинає виконавче провадження, яке передбачає поновлення порушених прав у межах, встановлених законом та рішеннями суду, лише з моменту встановлення компетентним органом про вчинення злочину. Як відомо, захист прав громадян та юридичних осіб здійснюється різними державними органами (судами, господарськими судами, нотаріусами, адміністративними органами), але захист прав та законних інтересів здійснюється в правоохоронних процедурах. справжній.

Національна виконавча дирекція є частиною інституційної системи Міністерства юстиції України і забезпечує виконання рішень судів та інших органів відповідно до законодавства України.

Її діяльність регламентується Законами України «Про виконавче провадження» [6] від 21 квітня 1999 р. Та " Про державну виконавчу службу" від 24 березня 1999 р. зі змінами за станом на 10 січня 2002 р.

Основним завданням державної адміністрації є своєчасне, повне та

неупереджене виконання рішень, передбачених законом.

Національна виконавча дирекція є частиною інституційної системи Міністерства юстиції України, одного з центральних органів виконавчої влади України. Міністерство здійснює повноваження щодо діяльності Національної виконавчої служби (НВС) безпосередньо та через створені ним на територіях територіальні управління. На даний час створені державні, повітові, повітові та міські адміністративні служби, які є структурними підрозділами відповідних судових органів.

Виконання рішення, перелік якого визначено законодавством, покладається на державних виконавців районів, муніципалітетів (міст обласного значення), районів та міських органів державної адміністративної служби.

РОЗДІЛ ІІ. ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНОЇ ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ В УКРАЇНІ

2.1. Правове регулювання діяльності державної виконавчої служби в Україні

Безумовно, основним показником ефективності будь-якого державного відомства є повне і своєчасне виконання його рішень. Здатність уряду подолати розрив між проголошенням і реальністю — це не тільки ярлик шлях до завоювання поваги власного народу, але й потужний аргумент для наведення порядку в країні. Безперечно, одним із факторів, що спонукали законодавців прийняти Закон «Про державні адміністративні послуги України»[9] (далі – Закон) від 24 березня 1998 р., були вищезгадані твердження.

Правовий статус та повноваження нового органу виконавчої влади визначені ст. Стаття 1 Закону «Завдання державного управління»: «Державна адміністрація входить до інституційної системи Міністерства юстиції України та виконує рішення судів та інших органів (далі – рішення) відповідно до із законом України" [35].

Завданням державної виконавчої служби є своєчасне, повне і не упереджене примусове виконання рішень, передбачених законом.

Положення Закону про те, що ДВС входить до системи органів Міністерства юстиції означає, що усі організаційні питання щодо формування штату і створення умов праці, фінансування нової служби, а також безпосереднього керівництва і контролю за діяльністю останньої здійснює Міністерство юстиції України.

Визначення юрисдикції нових органів виконавчої влади є положеннями Закону про те, що органи державної виконавчої влади виконують рішення судів та інших органів.

Зрештою, положення ІСЕ «здійснення власної діяльності за українським законодавством» є не що інше, як визначення принципу законності діяльності

даної структури. При цьому слід мати на увазі, що ця норма потребує розширеного тлумачення, оскільки виконання рішень українських судів та інших органів регулюється не лише законом, а й статутами [34, с. 258].

Таким чином, закон поклав початок новому правовому органу України – єдиному органу виконавчої влади, на який покладено одну з найважливіших функцій держави – виконання рішень судів та інших органів.

Якщо уважно розглянути вимоги до формулювання статті 1 Закону, то нам здається, що у наведеному вище формулюванні не вистачає кількох слів, щоб максимально наблизити це правило до ідеалу: державна адміністрація є частиною держави. Адміністрація. Міністерство юстиції України є єдиним державним органом, який забезпечує виконання рішень судів та інших органів відповідно до законодавства України. Цю думку підтверджує проект нової концепції судової реформи та погляди інших авторів.

Таке уточнення, з одного боку, дозволяє зосередити виконавчу діяльність в одному відділі, а з іншого – чітко окреслює прагнення запобігти повторенню подібних структур у майбутньому.

Завданням державної виконавчої влади є оперативне, повне та неупереджене виконання рішень судів та інших органів, визначених законом. У цьому сенсі своєчасність означає виконання рішення у встановлений законом строк. Цілісність виконання рішень не дозволяє співробітникам ICE коригувати рішення суду чи іншого компетентного органу щодо стягненої суми (зменшити або збільшити), розширити чи звужувати зміст методів і процедур, передбачених виконавчим документом, або надати державним виконавцям висновки щодо прийнятих рішень Правова оцінка. У цьому надто обережному та болісному процесі справедливість слід розглядати як абсолютну чесність офіцерів ICE [14, с. 234].

Питання, що охоплюються законом, настільки великі та складні, що передбачити всі труднощі його реалізації та процедури їх вирішення практично неможливо навіть для досить широкого кола правових актів. Тисячі несподіваних і непередбачених проблем призвели до багатьох нових законів, що

вносять зміни до закону, зокрема чотирьох змін і доповнень до закону від 1 липня 2004 року. Очевидно, що доопрацювання закону триватиме.

Правовою основою державного управління є Конституція України, закони України «Про державну владу»[9] та «Виконавчий порядок»[6], а також інші закони та нормативно-правові акти, зокрема «Директива про виконавчі дії» шляхом їх виконання. Таким чином, з цього положення формально випливає, що нормативно-правові акти, в преамбулі або тексті яких не зазначено, що останні прийняті саме на виконання Конституції України [1] та Законів України «Про державну виконавчу службу» [9] та «Про виконавче провадження» [6], не можуть бути підставою для вчинення державним виконавцем виконавчих дій.

Разом з тим, правову основу діяльності органів державної виконавчої служби становлять нормативні акти, які мають силу Закону, та прийняті набагато пізніше Закону України «Про виконавче провадження» [6], і в яких не зазначено, що вони прийняті на виконання останнього, а саме:

- Цивільний Кодекс України;
- Цивільний процесуальний Кодекс України;
- Господарський Кодекс України;
- Господарський процесуальний Кодекс України;
- Сімейний Кодекс України.

Ці норми нормативної поведінки не лише регулюють окремі питання виконавчого провадження, а й у деяких випадках суперечать нормам законів України «Про виконавчий порядок»[6] та «Про державні виконавчі служби»[9]. При цьому пріоритетним є застосування українського «правоохоронного порядку»[6] та закону про національну правоохоронну службу[9], оскільки регулювання останнього у виконавчому порядку є особливим, на думку о. - відомий принцип «Lex specialis derogat generali». З цією думкою погоджується і законодавець, зазначаючи у статтях 210 [5] та 115 Компартії України, що виконання рішень судів (у тому числі господарських) здійснюється відповідно до законодавства України «Про виконавче провадження». [20, с. 205].

Однак на практиці це може виникнути, якщо встановлені законом

правовідносини, безпосередньо пов’язані з виконавчим порядком, не врегульовані Законом України «Про виконавчий порядок»[6]. Наприклад, статтею 754 [4] ЦК України зазначено, що майно, передане набувачу за договором довічного утримання (догляду), не підлягає відчуженню за життя набувача. Ці норми мають застосовуватися національними правоохоронцями як розширення та доповнення до змісту правозастосовних процедур.

На нашу думку, рішення (висновки) Конституційного Суду України також можуть служити джерелом і правовою основою діяльності органів внутрішніх справ.

Рішення (висновки) КСУ характеризується низкою специфічних ознак, а саме:

- Рішення КСУ є обов'язковими до виконання;
- Рішення КСУ є остаточним, не може бути оскаржене та підлягає негайному виконанню;
- В рішенні (висновку) КСУ безпосередньо зазначається спосіб, строки та порядок виконання цього документу (якщо це необхідно), зазначається орган, який має здійснити виконання рішення КСУ або додержання висновку КСУ;
- Рішення (висновки) КСУ є актами прямої дії, які не вимагають підтвердження актами інших органів посадовими особами.

Постанова Пленуму Верховного Суду України, Роз'яснення Президії Вищого господарського суду України (Інформаційний лист) не підпадають під визначення Законів України «Про цивільно-виконавчу службу»[9] та «Інформаційний лист». Виконавчі процедури»[6] як правову основу діяльності державного виконавця, тому ці документи не слід недооцінювати в реальній діяльності органів внутрішніх справ. Відповідно, постанова Верховного Суду України від 26.12.2003 р. № 14 «Про порядок розгляду судами скарг на рішення, дії чи бездіяльність та учасників правоохоронних органів» та березень 2002 р. «Тлумачення Президії ВГСУ» № 04-5/365 від 28 числа «Про деякі практичні питання виконання рішень, ухвал, постанов господарських судів» детально роз’яснює деякі установи, які здійснюють процедури – прийняття скарг на дії

державних виконавців, постановку Порядку оплата, зміни методів і процедур стягнення, рішення про примусове виконання гарантійних вимог тощо. Формально ці судові акти є лише обов’язковими для суду, але недотримання державним виконавцем правил і норм, встановлених цими актами, може призвести до визнання судом дій державного виконавця незаконними[49].

Звертаючись до основних принципів побудови державних службовців загалом, і державного управління зокрема, насамперед наголошується на верховенстві права, яка вимагає «підпорядкування діяльності державних інституцій потребам прав людини, забезпечення їх переваги над усіма іншими демократичними цінностями». 1, вважаємо, що цей принцип має бути вигідно поширити сферу застосування на самих державних службовців як суб'єктів рівноправних відносин, що виникають на основі реорганізації.

Це особливо важливо для державних правоохоронців, які за своєю природою часто опиняються в ситуаціях, які вимагають, щоб верховенство права переважало самих себе.

Важливість обов'язкових вимог державних виконавців та принципу своєчасності прийняття рішень безсумнівна і потребує активної та рішучої підтримки держави. Обов’язок виконувати вимоги державного виконавця забезпечується рядом негативних наслідків, які можуть призвести до невиконання особами, які порушують ці вимоги, – адміністративний збір, цивільно-правова, адміністративна та кримінальна відповідальність. Нині деякі державні інституції повністю відірвані від реального впливу державної адміністрації, що завдає шкоди інтересам держави.

Висловлюється думка про обов’язок використання в роботі державних виконавців принципу сприяння громадянам, установам, підприємствам і організаціям з посиланням на обов’язок останніх дотримуватися закону у своїй діяльності.

Як зазначалося раніше, верховенство права є, на наш погляд, основоположним принципом діяльності державного службовця, який є надфункціональним та універсальним. Що стосується конкретних обов’язків, то

усунути притаманну виконавцю однобічність у кожному конкретному випадку важко або вимагати від нього поєднання дій щодо виконання конкретних рішень на користь конкретної особи (стягувача) з метою надання допомоги громадянам. , установ, підприємств та організацій у їх загальній діяльності [15, С. 231].

Загалом загальні принципи діяльності держслужбовців поширюються на працівників держадміністрації, а певні характеристики роботи держадміністрації закріплені законодавчо, і ми не бачимо потреби у віднесенні до останньої категорії принципів. На жаль, виконання тих чи інших обов'язків, передбачених законодавством, сьогодні утруднено через неузгодженості та неузгодженості законодавства.

2.2. Основні засади організації та діяльності державної виконавчої служби

Розкриваючи поняття правового статусу державної адміністрації, насамперед слід підкреслити, що цією структурою є державне управління з усіма витікаючими наслідками. За функціональним характером Міністерства внутрішніх справ, визначеним Законом, воно є структурним управлінням Міністерства юстиції України. У своїй діяльності державна виконавча влада підпорядковується і контролюється Міністерством юстиції, яке безпосередньо керує її діяльністю. Інституційна структура держадміністрації ґрунтується на територіальному принципі та повністю пов'язана зі структурними підрозділами Мін'юсту.

Органами державної виконавчої служби є:

- Департамент державної виконавчої служби Міністерства юстиції України (до складу якого входить відділ примусового виконання рішень);
- відділи державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, обласних, Київського та Севастопольського міських управлінь юстиції (складовою частиною яких є підрозділи примусового виконання рішень);

- районні, міські (міст обласного значення), районні у містах відділи державної виконавчої служби відповідних управлінь юстиції.

Виконання рішень, перелік яких встановлено законом, покладається на державних виконавців, які входять до штатного складу органів ДВС трьох рівнів:

- відділу примусового виконання рішень Департаменту ДВС Міністерства юстиції України (вищий, республіканський рівень);
- підрозділів примусового виконання рішень відділів ДВС Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, обласних, Київського та Севастопольського міських управлінь юстиції (середній, регіональний рівень);
- відділів ДВС районних, міських (міст обласного значення), районних у містах управлінь юстиції (нижчий, територіальний рівень).

Водночас слід зазначити, що, на нашу думку, правовий статус органів державної влади не є досконалим, оскільки органи державної влади мають лише райони, муніципалітети (міста обласного значення) та районні відділи. Служби (регіональний рівень) є юридичними особами. , Є чекові та депозитні (депозитні) рахунки в органах казначейства України, печатка. Незважаючи на важливість покладених на них завдань, обласні та республіканські органи внутрішніх справ не є юридичними особами, що не лише створює певні організаційно-розпорядчі проблеми, а й штучно розмежовує систему органів внутрішніх справ.

Наприклад, у справі цивільного провадження щодо ГУВС про відшкодування збитків, завданих державним виконавцем, відповідачами у справі є райони, муніципалітети (міста обласного значення), райони в адміністративних службах міського відділу держ. - окрема юридична особа. У той же час Управління виконання рішень МВС та МВС обласного Мін'юсту, в яких також працюють державні виконавці, не можуть виступати в суді позивачами та відповідачами.

Міністерством юстиції України, органами юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, областях, Києві та Севастополі

зареєстровані рахунки в Державному казначействі України для зарахування боржників та отримання платежів [44, с. 179].

Міністерство юстиції Служба державного управління України, Міністерство юстиції України Головне Міністерство юстиції Служба державного управління Міністерство юстиції в Автономній Республіці Крим, області, Києві та м. Севастополі має печатку переважно для

Міністерство юстиції України через Службу державного управління Міністерства юстиції України здійснює керівництво Службою державного управління та контроль за її діяльністю, методичним керівництвом працівників держадміністрації, підвищенням їх професіоналізму, фінансовим та матеріально-технічним забезпеченням. держадміністрації, розгляд скарг на особовий склад держадміністрації, відповідно до законодавства Організовує виконання рішень, вносить роз'яснення та пропозиції щодо виконання рішень державними виконавцями у порядку, встановленому законодавством.

Міністерство юстиції України в головному Міністерстві юстиції Автономної Республіки Крим, Міністерство юстиції в областях, м. Києві та м. Севастополі організовує правоохоронну діяльність та здійснює керівництво управлінням Національної виконавчої служби України. Головне Міністерство юстиції України Міністерство юстиції України в Криму, області, міста (міста обласного значення), обласні управління державних адміністративних послуг в автономних республіках, координує та контролює їх діяльність; організовує професійне навчання та атестацію державних виконавців; розглядає скарги на поведінку державних виконавців; заохочення роботи У разі успіху карати за порушення трудової дисципліни; забезпечувати матеріально-технічне забезпечення органів державного управління; організовувати виконання рішень відповідно до законодавства, давати рекомендації щодо виконання державних рішень відповідно до закону [18, с. 72]. Структура, склад та функціональні повноваження Департаменту державного управління Міністерства юстиції України; Державних адміністративних служб головних міністерств юстиції Міністерства юстиції України в АР Крим, областях, Київській та

Севастопольській міських районах; районах, муніципалітетів (Міст обласного значення), Служба державного управління відповідної судової гілки муніципалітету затверджується Міністерством юстиції України в межах її компетенції.

Щодня органи державної влади різного спрямування та компетенції приймають низку важливих рішень, які має виконувати державна адміністрація, зокрема такі:

- рішення, ухвали і постанови судів у цивільних справах, за якими у встановленому порядку видано виконавчі листи;
- вироки, ухвали і постанови судів у кримінальних справах у частині майнових стягнень, за якими у встановленому порядку видано виконавчі листи;
- постанови судів у частині майнових стягнень у справах про адміністративні правопорушення;
- рішення, ухвали, постанови господарських судів, за якими у встановленому порядку видано накази;
- виконавчі написи нотаріусів;
- рішення третейських судів, за якими у встановленому порядку судами загальної юрисдикції видано виконавчі листи;
- рішення комісій з трудових спорів;
- постанови, винесені органами (посадовими особами), уповноваженими законом розглядати справи про адміністративні правопорушення у випадках, передбачених законом;
- рішення іноземних судів і арбітражів у передбачених Законом України "Про визнання та виконання в Україні рішень іноземних судів" випадках та порядку;
- рішення Європейського Суду з прав людини;
- рішення державних органів, прийняті з питань володіння і користування культовими будівлями та майном;
- рішення Антимонопольного комітету України та його територіальних

відділень у передбачених законом випадках;

- постанови державного виконавця про стягнення виконавчого збору;
- постанови державного виконавця про стягнення витрат на проведення виконавчих дій;
- постанови державного виконавця про накладення штрафу;
- рішення інших органів державної влади у випадках, якщо за законом їх виконання покладено на державну виконавчу службу;
- визнана у встановленому порядку претензія.

Варто зазначити, що всі рішення, які виносяться несудовими органами, самі по собі є виконавчими документами, тоді як для виконання рішення майже всі судові рішення вимагають окремого виконавчого документа. Винятками з цього правила можуть вважатися лише рішення суду про вжиття заходів щодо захисту позовів, рішення про вжиття запобіжних заходів (у підприємницькій діяльності), рішення про вжиття тимчасових заходів (у разі захисту авторського права та суміжних справах) та рішення суду, рішення про адміністративні правопорушення. справи самі є виконавчими документами.

Деякі автори схиляються до думки, що перелік рішень органів внутрішніх справ «...повинен відповідати ієрархічній структурі державної влади». Водночас рекомендується починати з рішень Конституційного Суду України тощо, щоб перерахувати рішення, що підпадають під юрисдикцію Міністерства внутрішніх справ. Вважаємо, що в даному випадку наміром законодавця є не незвичайний рейтинговий список установ, рішення яких має виконувати державна виконавча влада. Його мета — визначити порядок виконання рішень відповідно до процесуальної тривалості та її важливості для суспільства та можливих наслідків невиконання. Такий підхід є розумним і доцільним [27].

Ця ж робота передбачає розмежування державних виконавців та органів, що виконують державні функції, та рішень «різних недержавних органів». Зокрема, автори наполягають на тому, що «...органи державної влади не можуть (автоматично) контролювати рішення НУО безконтрольно, бо інакше держава втратила б свій вплив на суспільні відносини. Тому рішення в окремих

юрисдикціях мають бути відповідними перевірками її законність компетентними національними органами».

Така пропозиція прийнятна для тих, хто не знайомий з процедурами примусового виконання та завантаженістю державних виконавців. З точки зору практикуючого працівника, державним правоохоронцям найкраще сумлінно використовувати закон та інструкції з правозастосування та компетентно та ні за яких обставин не вдаватися до спонтанних розслідувань, щоб знайти додаткові докази законності певних рішень.

2.3. Контроль за діяльністю державної виконавчої служби

Існують різні форми контролю за діяльністю працівників органів державної виконавчої влади.

Контроль за своєчасністю, правильністю та повнотою виконання рішень органів державної виконавчої влади здійснюють керівники безпосередньо підпорядкованих органам державної виконавчої влади та керівники органів вищого рівня.

Керівники органів державного управління здійснюють контроль за діями державних виконавців у процесі виконання рішень, у разі порушення ними положень цього Закону вони мають право скасувати рішення, дії та інші процесуальні документи. Виконавчі процедури вимагають від державних виконавців вчинення адміністративних дій у порядку, встановленому Законом України «Про виконавче провадження». [41].

28 березня 2003 р. в Україні було створено систему галузевого контролю за правоохоронними процедурами, що призвело до відмови у прокурорському нагляді за діяльністю державних виконавців. Відповідно до пункту 9 перехідних положень Конституції України [1], прокуратура продовжує виконувати функцію контролю за додержанням і застосуванням закону до опублікування закону, що регулює діяльність державних установ з контролю за дотриманням закону. Закону України «Закон України» набрав чинності 28 березня 2003 р. Зміни»[6]

та «Національне правоохоронне агентство»[9] процесуальна діяльність судової влади щодо державних виконавців, тобто з цього моменту прокуратура втрачає право нагляду за виконавчим провадженням відповідно до Конституції.

Наразі перевіряти законність виконавчого процесу уповноважені лише такі посадові особи:

- Начальник Департаменту державних адміністративних послуг Міністерства юстиції України та його заступники - на розгляді виконавчого провадження в будь-якому структурному підрозділі Державної адміністративної служби;
- Начальники державних адміністративних служб Головного міністерства юстиції Кримської Автономної Республіки України, Державного управління юстиції регіонів, міст Києва та Севастополя, їх заступники - регіональне значення правоохоронної процедури правоохоронного м.), підпорядкований районному відділу державної адміністративної служби міста Мін'юсту вище [49, с. 155].

Ці посадові особи мають повноваження вимагати їх перевірки відповідними органами державної адміністрації, і на момент перевірки посадова особа, яка запитує, може призупинити виконання процесу до перевірки та повернутися до процесу примусового виконання. відповідні органи внутрішніх справ.

Про проведення (призначення) та вимоги виконавчої процесуальної перевірки відповідні посадові особи виносять постанову, яка може бути оскаржена в порядку, встановленому законом. Наразі Закон України «Про виконавче провадження» не передбачає строку для оскарження таких рішень. Виконавець - 10 днів.

Перевірка правомірності примусового процесу зазначеними посадовими особами можлива лише на підставі вичерпного переліку підстав для розширеного пояснення:

1) Представництво вищої посадової особи (важливо зазначити, що ця норма не вимагає від керівника вищого судового органу видачі довіреності,

оскільки таку довіреність може видати інша компетентна посадова особа вищого судового органу тіло);

2) Активний;

3) Під час розгляду скарги на рішення керівника підпорядкованого органу державного адміністративного органу результат розгляду скарги на дії (бездіяльність) інших посадових осіб державного органу, тобто директора не контролює лише діяльність державних виконавців, а також контролює підлеглих керівників Законність та законність галузевого контролю [14, с. 244].

Перевірка законності виконавчих процедур має бути проведена протягом 10 робочих днів, комбінованих виконавчих процедур - протягом 15 робочих днів з дня отримання запитуваних виконавчих процедур на розсуд особи, призначеної для проведення перевірки виконавчих процедур.

Результати перевірки виконавчої процедури посадовою особою, що запитує, оформляються відповідною процесуальною постановою, яка оформлюється органом державної виконавчої влади та посадовими особами нижчого рівня державної адміністрації.

Рішення про перевірку, здійснення або результати перевірок правозастосовних процедур можуть бути оскаржені до вищих посадових осіб державної адміністрації або до суду. Одразу слід наголосити, що відповідно до статті 85 Закону України «Про виконавче провадження» до розгляду скарг на рішення перевірки та рішення за результатами перевірок у виконавчому провадженні належать [6] , лише апеляційний суд. . Орган внутрішніх справ, в якому через відомчий контроль працюють особи, які призначають або здійснюють перевірки правоохоронних процедур.

Міністерство юстиції України контролює законність правозастосовних процедур через Державну правоохоронну службу, головне Міністерство юстиції України в АР Крим, міністерства юстиції областей, м. Києва та Севастополя - відповідне через управління Державної правоохоронної служби. Однак контроль за процесуальною діяльністю державних виконавців не обмежується галузевим контролем, а також судовий контроль можуть здійснювати:

- перевіряти діяльність державних виконавців під час розгляду пропозицій, скарг і звернень громадян та звернень представників юридичних осіб та об'єднань громадян – у порядку, встановленому Законом України «Про звернення громадян» та «Про інформацію»;
- перевірка організації діяльності органів ДВС у виконанні рішень судів та інших органів (посадових осіб) під час проведення комплексних, цільових, тематичних, контрольних та інших перевірок територіальних або регіональних органів ДВС вищими судовими органами;
- проводити офіційне розслідування діяльності окремих державних структур або окремих органів внутрішніх справ у порядку, визначеному Кодексом службових розслідувань державних службовців, затвердженим постановою КМУ № 950 від 13 червня 2000 року.

Закон забороняє іншим державним або недержавним органам та їх посадовим особам втручатися у правоохоронне провадження, крім випадків, передбачених Законом України «Про правоохоронний порядок»[6], тобто компетентним судовим та судовим органам. Виїмка або виїмка правоохоронних документів чи правоохоронного провадження здійснюються лише за рішеннями суду (рішеннями суду), прийнятими у кримінальному провадженні. Статтею 178 КПК України передбачено, що порядок арешту слідчого (за постановою слідчого) у цій справі є загальним, тому до процедури виконання арешту поширюється спеціальне правило ст. Закон України «Про виконавче провадження» [6] - Слідчі повинні звернутися до суду загальної юрисдикції для прийняття обґрунтованого рішення про накладення арешту на виконавче провадження.

Наявність галузевого контролю не означає, що діяльність державних правоохоронців є абсолютно ізольованою та неконтрольованою від інших органів влади.

Судовий контроль у правоохоронному провадженні. Конституція України передбачає гарантії судового контролю за правоохоронними процедурами. Відповідно до ч. 1 ст. Стаття 55 [1] Конституції України гарантує кожному право

на оскарження до суду рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, установ, посадових і службових осіб. Це загальна заява, яка надає суду повноваження давати правову оцінку діям чи бездіяльності державних виконавців, незалежно від того, в якому органі здійснювалося виконавче провадження у цій справі.

Стаття 121^2 Господарського процесуального кодексу України встановлює, що "...Скарги на дії чи бездіяльність органів державної виконавчої служби щодо виконання рішень, ухвал, постанов господарських судів можуть бути подані стягувачем, боржником або прокурором протягом десяти днів з дня вчинення оскаржуваної дії, або з дня, коли зазначеним особам стало про неї відомо, або з дня, коли дія мала бути вчинена...".

Крім того, суд розглядатиме скарги на поведінку державного виконавця та ухвалює відповідні рішення, які є обов’язковими для виконання останнім. Отже, норми Комуністичної партії України [5] передбачають, що при поданні скарги на поведінку державного виконавця суддя виносить ухвалу, яка може бути оскаржена в загальному порядку. Крім того, рішення суду за скаргою (якщо воно належним чином обґрунтоване законом) може дозволити негайне виконання.

Рішення суду за апеляційною скаргою надсилається до відповідного відділу державного адміністративного органу для виконання та надсилається заявнику протягом десяти днів з дня набрання ним законної сили. Про виконання рішення відповідні органи державної влади повідомляють суд і заявника протягом місяця з дня отримання рішення. [19, с. 142].

Вважаємо вдалими спроби авторів підручника «Правоохоронні процедури в Україні» закріпити три функції судів, які мають безпосередній вплив на правозастосовчу процедуру. Їх варто скопіювати без коментарів. це:

1. Спеціальна функція зовнішнього контролю;

2. Зв'язок між вироком або рішенням суду та його виконанням залежить від особливого зв'язку між діяльністю суду та державною адміністрацією, між Цивільним процесуальним кодексом та Законом про виконавче провадження[6], оскільки суд не лише надав певні повноваженнями щодо права, а й І наділяв

суддю правосвідомістю;

3. Вирішення основних питань виконавчого провадження: видача виконавчих документів, видача копій виконавчих документів, подовження строку подання виконавчих документів, тлумачення рішень, поетапне виконання та продовження виконання, зміна методів і процедур виконання, скасування виконавчого провадження дітям чи медичним установам, в При оголошенні розшуку боржників або дітей, видачі ліцензій на виконання іноземних судових та інших рішень.

Тому діяльність державних виконавців є безперервною, а взаємне вирішення великої кількості складних питань, контрольованих судовими органами, є досить системним та ефективним.

Відповідно до законів України «Про внесення змін до Закону України «Про виконавчий суд»[6] та «Про Державну виконавчу раду»[9], з вересня 2003 року Міністерство юстиції України самостійно здійснювало галузевий контроль за процесуальною діяльністю від моменту, згідно з Конституцією, орган прокуратури втрачає право нагляду за виконанням.

Щодо правового нагляду за органами прокуратури, то при наявності відомостей про наявність у поведінці державного виконавця складу злочину орган прокуратури порушує справу та проводить досудове розслідування та несе наслідки на свій страх і ризик [24].

Перспективна форма цивільного контролю. Слід також мати на увазі, що у зв’язку із Законом України «Про демократичний контроль за військовими організаціями та правоохоронною діяльністю», прийнятим Верховною Радою України 3 квітня 2003 р., при створенні (майбутніх) підрозділів спеціально для тих, хто виконує свої обов'язки, ця послуга підпадатиме під дію нового закону і забезпечуватиме ще один важливий і, можливо, найефективніший контроль за діяльністю державних виконавців. Термін «закон» відноситься до правоохоронних органів, таких як державні органи, які здійснюють правоохоронні або правоохоронні функції відповідно до закону.

Цим законом передбачено здійснення цивільного контролю за суворим

дотриманням законності та гласності діяльності всіх правоохоронних органів, сприяння їх ефективному функціонуванню та виконанню покладених на них функцій, ефективності рішень державних правоохоронних органів. Внутрішня та зовнішня політика України, міжнародні зобов'язання за укладеними договорами. Відповідно до закону цей контроль може бути виражений так:

- парламентського контролю;
- контролю, здійснюваного Президентом України;
- контролю з боку органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування;
- контролю з боку судових органів та нагляду з боку органів прокуратури;
- громадського контролю.

Суб'єктами цивільного контролю над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави є:

- Верховна Рада України;
- Уповноважений Верховної Ради України з прав людини;
- Президент України;
- Рада національної безпеки і оборони України;
- Кабінет Міністрів України;
- центральні та місцеві органи виконавчої влади в межах повноважень, визначених законом;
- органи місцевого самоврядування в межах повноважень, визначених законом;
- прокуратура України;
- судові органи України;
- громадяни України та громадські організації, утворювані відповідно до Конституції України [1] для здійснення та захисту прав і свобод громадян та задоволення їхніх політичних, економічних, соціальних, культурних інтересів;
- засоби масової інформації.

Закон передбачає можливість громадського контролю через громадські організації над державними правоохоронними органами у встановленому

порядку. Тобто у міру підвищення соціального та фізичного захисту державних виконавців посилюватиметься загальний контроль за їхньою діяльністю для мінімізації можливих негативних проявів у державній структурі правоохоронних органів [14, с. 179].

Разом з тим, тривале встановлення громадського контролю за діяльністю державних виконавців у майбутньому може призвести до недобросовісного використання сторонами виконавчого провадження цієї форми контролю для здійснення протиправного тиску на посадових осіб, які виконують судові рішення. Отже, з огляду на вимоги статті 8 Закону України «Про правоохоронний порядок» [6], яка забороняє судовій владі та будь-якому органу, крім судової, втручатися в діяльність державного виконавця, слід дуже уважно поставитися до дано встановлення через діяльність Державного виконавця перспективи нової форми контролю

Обов'язки державних виконавців. Оскільки державні виконавці за законом є державними службовцями, вони притягаються до дисциплінарної відповідальності в порядку, встановленому Законом України «Про державну службу» та Законом України «Про працю».

Підставою для притягнення державних виконавців до дисциплінарної відповідальності, особливо за дисциплінарні проступки, тобто протиправні та винні дії чи бездіяльність, що призвели до невиконання чи неналежного виконання службових обов'язків, у тому числі одноразове грубе порушення трудової дисципліни. перевищення дисциплінарних стягнень за свої повноваження, порушення обмежень, пов’язаних з державними службовцями, та наклеп на агентство ICE, що він був державним службовцем або принизив його роботу [17, та . 243].

Зокрема, державні виконавці можуть бути притягнуті до дисциплінарної відповідальності у вигляді:

- догана;
- звільнення з державної посади.

До державного виконавця також можуть бути застосовані заходи

дисциплінарного впливу:

- затримка до одного року у присвоєнні чергового рангу державного службовця або призначенні на вищу посаду;
- попередження про неповну службову відповідність.

За усталеною практикою, попередження про неповну службову відповідність є більш тяжким покаранням в перебігу проходження державної служби (не враховуючи звільнення з обійманої посади), оскільки за наступний після попередження дисциплінарний проступок до державного виконавця має застосовуватися дисциплінарне стягнення у вигляді звільнення з обійманої посади з формулюванням, наведеним у статті 40 частина 1 пункт 2 КЗпП України - виявлення невідповідності працівника обійманій посаді.

У будь-якому випадку притягненню до дисциплінарної відповідальності має передувати судова (комплексна, цільова, тематична, службова тощо) перевірка діяльності державного виконавця та обов'язкове письмове роз'яснення причин і умов порушення. Відмова державного виконавця надати письмове пояснення має бути офіційно задокументована. У разі службового розслідування за фактом дисциплінарного порушення державний виконавець може бути відсторонений від посади, а заробіток утриманий на час розслідування (до двох місяців).

Право притягнення державного виконавця до дисциплінарної відповідальності Посадова особа має право призначити на цю посаду відповідного державного виконавця.

Якщо державний виконавець не згоден із накладеним дисциплінарним стягненням або вжитими заходами, останній має право подати дисциплінарне стягнення або дисциплінарний наказ до загального суду в порядку, передбаченому статтею 150 КЗпП. Україна [29].

Заохочення не застосовуються протягом одного року з моменту накладення дисциплінарного стягнення на державного виконавця. Якщо протягом року державний виконавець не має дисциплінарних порушень, вважається, що він не притягався до дисциплінарної відповідальності. Державні

виконавці можуть бути відсторонені від дисциплінарної відповідальності достроково — до закінчення однорічного терміну повноважень, якщо вони серйозно ставляться до виконання своїх службових обов’язків.

У разі вчинення державним виконавцем під час виконання службових обов'язків діяння, що має ознаки кримінального злочину чи адміністративного правопорушення, він підлягає кримінальній чи адміністративній відповідальності у порядку, встановленому КК України, КПК України та КУпАП.

Збитки, завдані державним виконавцем фізичній або юридичній особі в процесі виконання рішення, відшкодовуються в установленому законом порядку, а витрати несе держава. Однак чинний закон не передбачає процедури відшкодування державою збитків, завданих діями чи бездіяльністю державних виконавців, і цю законодавчу прогалину необхідно усунути якнайшвидше, оскільки нещодавно суди ухвалили рішення про відшкодування збитків, стягнення сум або судові органи, не можуть забезпечити відшкодування цього класу або стягнення сум відшкодування з Державної скарбниці України шляхом досудового розслідування, розслідувань, прокуратури чи судів за аналогією, що застосовується до законодавства про відшкодування шкоди [18, с. 120].

До урегулювання цього питання на законодавчому рівні воно буде вирішуватись за існуючими нормами цивільного права та процесу. Тому особа, якій завдано шкоди діями державного виконавця, має право звернутися в суд з позовом про відшкодування завданої шкоди за рахунок держави.

2.4. Примусове виконання рішень судів і інших несудових органів у зарубіжних країнах

Значні відмінності національних систем, геополітичних умов і просто рівня життя в різних країнах визначають інституційні відмінності в судових і правоохоронних органах. Проте, щоб завершити процес відновлення порушених прав, у різних країнах світу створено правоохоронні органи.

Принципова відмінність виконавчих процедур цих правових систем полягає насамперед в організаційно-правових формах виконавчої служби. Судові виконавці в багатьох країнах континентальної Європи (Бенілюкс, Франція, Латвія, Естонія та ін.) не є державними службовцями. Ці особи отримали необхідну освіту, склали ряд іспитів та отримали ліцензію.

Координацію, організацію роботи та контроль за діяльністю таких судових виконавців здійснюють регіональні (національні) органи самоврядування, або ж, як, наприклад, у Латвійській республіці - Міністерство юстиції Латвії та його територіальні підрозділи.

Правоохоронна система в Росії, Україні та деяких інших країнах СНД, хоча і побудована на основі радянської системи судових приставів, правоохоронні органи в цих країнах є не частиною судової влади, а самостійним юридичним органом, що характеризується існуванням спеціалізоване агентство [45, с 138].

З іншого боку, у Сполучених Штатах Федеральна служба маршалів є правоохоронним органом, який не тільки вимагає виконання судових рішень, але також відповідає за переслідування, переслідування та переслідування злочинців, відіграючи важливу роль у законі. виконавчий процес. процесу та його учасників, здійснення стратегічних дій тощо.

По-друге, регламентація виконавчого провадження в різних країнах світу відрізняється ступенем контролю суддів за діяльністю судових виконавців. Як демонструє практика, цей контроль є більш істотним в Європі, в країнах континентальної системи права. Втім, в Україні одним з головних принципів виконавчого провадження є процесуальна незалежність державних виконавців як запорука об'єктивного та неупередженого виконання рішення.

В цілому, виконавче провадження країн світу наділене низкою спільних рис, що об'єктивно складаються в умовах певної уніфікації економічних принципів розвитку:

- примусовий характер виконання рішення;
- гласність та усність виконавчого провадження;

- можливість оскарження дій судових виконавців;
- наявність приватної (особистої) власності та можливість звернення стягнення на це майно, як захід примусового виконання рішення суду;
- можливість превентивного накладення арешту на майно боржника, як засіб забезпечення виконання рішення у майбутньому, з обов'язковим визначенням переліку об'єктів майна, на яке не можна звернути стягнення;
- наявність встановленого порядку звернення стягнення на різні об'єкти майна боржника і взагалі, пріоритет одних заходів стягнення над іншими;
- наявність сторін виконавчого провадження, які наділені в виконавчому провадженні рівними правами.

Щоб дати читачам загальне уявлення про процедури виконання іноземних судових рішень та джерела існуючої базової правової системи, нижче наведено короткий аналіз систем примусового виконання деяких країн, найбільш типовими з яких є різні судові системи.

Судовий виконавець у Франції - це особа, яка виконує ліцензоване рішення суду. Нині їх правовий статус поєднує в собі характеристики державних службовців та приватних підприємців. Французький судовий виконавець повинен бути юристом з університетською освітою, пройти дворічне стажування в офісі ліцензованого судового виконавця та скласти національний іспит. Після цього прокуратура та відомчі (районні) палати в кожному районі надають висновки щодо придатності претендента на посаду судового виконавця. Судові виконавці призначаються наказом міністра юстиції Франції і підлягають дисциплінарним стягненням прокурора Республіки[16, с. 274].

При здійсненні своїх повноважень судовий виконавець має право діяти самостійно або вступати до об’єднання судових виконавців. Оскільки маршали несуть особисту відповідальність за шкоду, маршальська спільнота страхує свій власний ризик, а премії розподіляються всередині громади маршалів. При здійсненні повноважень щодо виконання рішень судові виконавці діють від імені держави і є посадовими особами, які мають повноваження щодо застосування заходів державного примусу.

З метою підтримки належної професійної якості судових виконавців через Національну судову академію та інші навчальні заклади впроваджено програму підвищення кваліфікації судових виконавців. Під егідою Інституту неперервної освіти маршалів були організовані та проведені обласні семінари на актуальні теми при виконанні судових рішень.

Як і інші правові системи материка та країни, французькі судові виконавці діють на низовому рівні місцевих судів. Судовий виконавець має повноваження не лише виконувати судові рішення, а й формально вручати судові та несудові документи за місцем проживання заінтересованої особи, складати договори з різних судових питань, надавати юридичні консультації тощо.

Цивільний кодекс Франції містить норми, які певною мірою регулюють правозастосовчі процедури, зокрема процедуру, за допомогою якої судові виконавці забезпечують позови.

У разі продажу нерухомого майна в оцінці беруть участь експерти, рекомендовані сторонами виконавчого провадження, а в разі розбіжностей сторін – суддя. Крім самої оцінки, експерт, як правило, у своїй думці визначає, чи можна розділити об’єкт, що підлягає оцінці, і як діяти в цьому розділі [47].

Правоохоронні та цивільні процеси в Іспанії пов’язані з Францією, де законодавство передбачає широке використання іпотеки на рухоме та нерухоме майно, а також договірної та судової іпотеки як забезпечення виконання зобов’язань. Відповідно до статті 106 Закону про іпотеку (Ley Hipotecaria) іпотека створюється для забезпечення зобов’язання у разі невиконання зобов’язань задовольнити вимоги кредитора шляхом примусового продажу заставленого майна. Положення глави XV Цивільного кодексу Іспанії визначають об'єкти іпотеки - нерухомість, права власності, що передаються законом, та капітальні вкладення в ці об'єкти нерухомості. У Господарському кодексі зазначено, що в іпотеку можна передати навіть торгову марку (іпотеку руху), зареєстровану нотаріусом у Реєстрі промислової власності (Registro de la Propiedad Industrial).

Законодавство Італії також передбачає одним з основних засобів

забезпечення виконання зобов'язання саме іпотеку (ст. 544 ЦПК Італії).

Виконавчі документи поділені на три основні групи:

- вироки суду та інші судові акти, що за законом мають безумовну виконавчу силу;
- цінні папери та інші акти, яким законом надано силу судових актів;
- юридичні акти за грошовими зобов'язаннями, отримані нотаріусами та іншими державними службовцями, повноважними отримувати такі акти.

Провести виконавчі документи та повідомлення до виконання (виконати зобов’язання протягом 10 днів). У разі невиконання рішення протягом 90 днів з дня його оголошення повідомлення втрачає чинність.

Основним засобом примусового виконання рішення є примусове відведення майна боржника, яке здійснюється за вказівкою судді-виконавця. Виконавчий суддя призначається головою суду за поданням секретаря справи у дводенний строк з дня надходження справи. Якщо суддя вважає за потрібне заслухати сторони та інші зацікавлені особи, а також у випадках, передбачених законом, суддя призначає судове засідання, у якому беруть участь кредитор, який подав заяву про опис майна, а також боржник та інші [43, с. 527].

Опис майна має форму наказу судового пристава щодо боржника про утримання від будь-яких дій, спрямованих на передачу майна та використання одержаних від майна доходів. У цьому випадку боржник може уникнути опису майна, якщо сплатить суму боргу та 20% судових витрат. Виплати здійснюються через судових приставів.

Італійське законодавство визначає деякі об’єкти власності (абсолютні та відносні), які не можуть бути описані чи вилучені. Зокрема, закон включає абсолютну власність:

- предмети культу;
- обручки та предмети побуту, що необхідні для потреб сім'ї, окрім антикваріату;
- продукти та запас палива на місяць;

- предмети, необхідні для професійної або художньої діяльності;
- зброя та інші предмети, необхідні боржникові для виконання службового обов'язку;
- сімейні архіви та рукописи (окрім колекційних).

Процедура примусового виконання регулюється Цивільним процесуальним кодексом Німеччини. Примусове виконання рішення здійснюється в окружному суді, де необхідне адміністративне стягнення. Процедура примусового виконання здійснюється безпосередньо Секретарем суду (Justizwachtmeister), який має право діяти на підставі спеціального свідоцтва, що дає право на виконання судових рішень.

Для виконання цього рішення необхідно перейти за таким посиланням:

- Сторони повинні мати остаточне рішення у справі;
- Рішення повинні містити пункти (розпорядження) щодо виконання;
- Постанова із зазначенням місця виконання має бути вручена стороні, якій її винесено.

Унікальність шведської процедури примусового виконання залежить від наявності кодексу примусового виконання. Рішення про примусове виконання заяви можуть ґрунтуватися на таких підставах:

- Судові рішення, накази чи постанови;
- Схвалена судом угода (мирова угода);
- Затверджений ордер на повне стягнення;
- Рішення, прийняті адміністративними органами тощо.

Заяви про примусове виконання подаються письмово або усно. Місцем виконання рішення є суд, в якому знаходиться боржник. У спорах щодо нерухомості рішення виконується судом за місцем розташування майна.

Адміністративний кодекс Швеції розрізняє виконання державних і приватних рішень. Справами публічного характеру є справи, у яких стягуються штрафи, податки, збори тощо.

Для регулювання виконання рішень судів та інших установ у Сполучених Штатах Америки існують (на федеральному рівні) Федеральні правила

цивільного процесу. Однак у кожній державі є свої норми цивільного процесу, тому питанням визнання та виконання рішення іншої держави в цій державі є судовий процес (позови для винесення судових рішень).

Цивільно-процесуальні норми в США допускають використання різних засобів примусового виконання рішення – стягнення майна боржника, стягнення його доходів тощо. Природно, що обраний спосіб реалізації визначає порядок виконання рішення [43, с. 528].

Важливо, що на відміну від багатьох інших країн, маршал США жодним чином не забезпечує виконання рішень, оскільки його головне завдання — підтримання правопорядку в залі суду та певні організаційні аспекти засідання (відкриття, закриття тощо).

Виконання судових та інших судових рішень у Сполучених Штатах може виконуватися:

Служба маршалів США насамперед забезпечує виконання рішень федеральних судів або (від імені судів) інших особливо складних і важливих рішень.

Офіс шерифа призначений для виконання більшості рішень судів штату. По суті, шерифи — це державні службовці, обранці, основними функціями яких є підтримання громадського порядку в громаді, патрулювання руху, затримання злочинців, проведення оперативно-розшукової діяльності тощо, тобто суто поліцейські функції. Шерифи мають обмежені терміни повноважень, мають право на переобрання та мають своїх помічників. Крім того, у деяких штатах (наприклад, Каліфорнія) судові рішення можуть виконуватися поліцейськими, штатними посадовими особами суду, які підпорядковуються суддям і маршалам.

Служба судових приставів районної ради юстиції виконує переважно адміністративні функції та виконує окремі категорії рішень, наприклад, щодо дискримінації не за ознакою статі.

Агенції стягнення – це недержавні установи, які здійснюють неформальний тиск на боржників. Основним способом тиску на боржника є звернення до останнього з проханням порушити справу проти боржника. Ці

агентства працюють за ліцензією і часто мають не лише юристів, а й приватних детективів. Через часті зловживання, які траплялися в практиці таких агенцій у минулому, федеральне законодавство та державні органи тепер уважно стежать за їх діяльністю.

Іншою цікавою та характерною рисою економічно розвинених країн є інший спосіб здійснення несудового впливу на боржника – повідомлення про його банкрутство до агентства кредитної інформації. Ці агенції збирають інформацію про громадян як потенційно ненадійних позичальників. У США, якщо громадянин хоче отримати кредитну картку або купити товари в кредит, потенційні кредитори захочуть отримати сертифікат від агентства, яке надає потенційним боржникам кредитні рейтинги. Негативний рейтинг призведе до відмови у пропонуванні кредитної картки. Агенції кредитної розвідки мають розгалужені комп'ютерні мережі і можуть перевірити рейтинги боржників у будь-якому штаті. Звичайно, в країні, де 85% громадян розплачуються кредитною карткою, дуже важливий хороший кредитний рейтинг. Кредитори більше зацікавлені в придбанні боргу, ніж у підриві рейтингу боржника, але через побоювання майбутніх кредитно-фінансових труднощів боржники часто досягають розрахунків зі стягувачами [43, с. 529].

До юридичних осіб-боржників, які тривалий час не виконують судові рішення, можуть бути накладені щоденні штрафи до моменту фактичного виконання рішення, яке може бути значною мірою.

Суди США видають виконавчі листи лише за заявою адвокатів або їх агентів. Для цього зацікавлені особи повинні заповнити типову форму та подати її секретарю суду.

Стягувач або його уповноважений має право видати боржнику повідомлення про виконання рішення та довідку (за встановленою формою) після отримання виконавчого листа, які боржник зобов'язаний заповнити та передати до суду та стягувачів протягом 20 днів. . У свідоцтві боржник зобов'язаний зазначити перелік усього належного йому майна, включаючи заробітну плату, суми акцій чи інших цінних паперів, банківські рахунки та суму

коштів на них, інше рухоме та нерухоме майно.

Також у свідоцтві боржник самостійно визначає перелік майна, на яке не можна витребувати стягнення. Однак, в залежності від обставин справи, іноді стягувач має право вибирати, яке майно підлягає відчуженню.

Виконавче провадження в США характеризується діями, які вживаються самими позивачами для отримання компенсації за рішення суду. Будь-які виконавчі дії (арешт майна, транспортування, зберігання, публічні аукціони тощо) повинні бути ініційовані стягувачем, витрати на які потім несе боржник.

Для погашення боргу та сплати виконавчих витрат необхідно сплатити суму та розмір арештованого майна, крім того, арештоване майно, як правило, вилучається у боржника. Зазначені виконавчі дії підтверджені відповідними процесуальними документами.

Продаж арештованого майна здійснюється з публічних торгів. Якщо в результаті аукціону буде отримана сума, що перевищує заборгованість за рішенням суду та судовими витратами, решта суми буде повернена боржнику. Багато штатів ввели обмеження на продаж майна, що значно перевищує суму боргу [43, с. 531].

В США операції з проведення прилюдних торгів з реалізації арештованого майна не оподатковуються.

Якщо боржник відмовляється застосувати судовий засіб проти нього, боржник буде оштрафований або ув’язнений за «неповагу до суду». Крім того, штрафи в цьому випадку накладаються на «порушену» сторону, а суми можуть коливатися в широких межах навіть щоденно. Як зазначалося раніше, невиконання процесуального наказу суду є не засобом покарання, а засобом примусу, і наразі в США відсутня кримінальна відповідальність за невиконання судових рішень.

Якщо боржник має більше одного стягувача, стягнені гроші будуть виплачуватися стягувачу на календарній основі, залежно від дати винесення рішення суду, для запобігання корупції та дотримання англосаксонської судової системи. При цьому борг з податку на нерухоме майно перед державою

стягується на дуже базовій основі.

До речі, завдяки налагодженій системі страхування також зберігається висока ефективність виконання судових рішень – у США 70-75% судових рішень виконується за рахунок компенсації від страхових компаній.

Дії маршалів США оскаржує вирішальний суд.

Компенсація маршалам США включена до судових витрат, так само як і гонорари секретаря суду та витрати на розгляд справи. Згідно з більшістю судових рішень, судові витрати несе сторона, яка переважає.

Висновки до другого розділу

Розкриваючи поняття правового статусу державної адміністрації, насамперед слід підкреслити, що цією структурою є державне управління з усіма витікаючими наслідками. За функціональним характером Міністерства внутрішніх справ, визначеним Законом, воно є структурним управлінням Міністерства юстиції України. У своїй діяльності державна виконавча влада підпорядковується і контролюється Міністерством юстиції, яке безпосередньо керує її діяльністю. Інституційна структура держадміністрації ґрунтується на територіальному принципі та повністю пов’язана зі структурними підрозділами Мін’юсту.

Органами державної виконавчої служби є:

- Департамент державної виконавчої служби Міністерства юстиції України (до складу якого входить відділ примусового виконання рішень);
- відділи державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, обласних, Київського та Севастопольського міських управлінь юстиції (складовою частиною яких є підрозділи примусового виконання рішень);
- районні, міські (міст обласного значення), районні у містах відділи державної виконавчої служби відповідних управлінь юстиції.

Виконання рішень, перелік яких визначено законодавством, покладається

на державних виконавців, які входять до складу органів внутрішніх справ трьох рівнів: Управління виконання рішень (вищого, республіканського рівня) МВС Мін'юсту. України; підрозділи виконання рішень управлінь юстиції (проміжного, обласного рівня) АМР, областей, Києва та Севастополя; органів внутрішніх справ районних, міських (міст обласного значення), управлінь юстиції (підпорядкованих, обласних) рівень) міський район.

Недосконалий правовий статус органів державної влади проявляється в тому, що юридичними особами є лише райони, муніципалітети (міста обласного значення) та райони муніципальних адміністративних органів (регіонального рівня), які мають поточні та українські казначейські рахунки та печатки. Незважаючи на важливість покладених на них завдань, обласні та республіканські органи внутрішніх справ не є юридичними особами, що не лише створює певні організаційно-розпорядчі проблеми, а й штучно розмежовує систему органів внутрішніх справ.

Структура, склад та функціональні повноваження Департаменту державного управління Міністерства юстиції України; Державних адміністративних служб головних міністерств юстиції Міністерства юстиції України в АР Крим, областях, Київській та Севастопольській міських районах; районах, муніципалітетів (Міст обласного значення), Служба державного управління відповідної судової гілки муніципалітету затверджується Міністерством юстиції України в межах її компетенції.

Проаналізовано методи національного регулювання побудови та організаційної діяльності основного органу міжнародного співтовариства щодо організаційно-правових форм виконання рішень судів та інших несудових рішень. Деякі країни, зокрема Україна та інші пострадянські країни, що розвиваються, як державні установи, створюють органи примусового виконання судових рішень та рішень інших несудових органів. У багатьох інших країнах цими питаннями займаються НУО, тобто вони класифікуються як діяльність приватного сектора. Деякі країни мають всеосяжні системи для створення та функціонування судових та інших несудових установ.

РОЗДІЛ ІІІ. ПРОБЛЕМИ ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНОЇ ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ В УКРАЇНІ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

3.1. Права та обов'язки працівників державної виконавчої служби

Основним функціональним підрозділом ІСЕ є Національне правоохоронне агентство, на яке згідно із законом покладено здійснення правоохоронних процедур.

Державним виконавцем (у розумінні посадової особи, віднесеної до компетенції закону щодо виконання судових рішень) є:

На національному рівні:

- заступник директора Національної виконавчої дирекції Міністерства юстиції України, за сумісництвом директор Виконавчої дирекції судочинства;
- заступник директора Департаменту виконання рішень Департаменту державних адміністративних послуг Міністерства юстиції України;
- головний державний виконавець відділу виконання рішень Департаменту державних адміністративних послуг Міністерства юстиції України;
- старший державний виконавець відділу виконання рішень Департаменту державних адміністративних послуг Міністерства юстиції України;
- державний виконавець Управління виконання рішень Державної адміністративної служби Міністерства юстиції України.

На регіональному рівні:

- начальники підрозділів примусового виконання рішень відділу державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, обласних, Київського та Севастопольського міських управлінь юстиції;
- заступники начальників підрозділів ПВР ВДВС;

- головні державні виконавці підрозділів ПВР ВДВС;
- старші державні виконавці підрозділів ПВР ВДВС;
- державні виконавці підрозділів ПВР ВДВС. На територіальному рівні:
- начальник районного, міського (міста обласного значення), районного у місті відділу державної виконавчої служби відповідного управління юстиції;
- заступник начальника відділу ДВС;
- головний державний виконавець відділу ДВС;
- старший державний виконавець відділу ДВС;
- державний виконавець відділу ДВС.

Державний виконавець є представником органів влади та виконує судові рішення та рішення інших органів (посадових осіб), видані іменем України, виконання яких покладається на державне управління, у порядку, встановленому законом. На думку автора, у даному випадку поняття «процедура, передбачена законом» підлягає розширеному тлумаченню, оскільки державний виконавець у своїй діяльності керується не лише законом, а й статутами та рішеннями компетентні органи [27].

Законодавство, яке визнає державних виконавців представниками влади, є не лише офіційним визнанням статусу держслужбовця, а й надає міліції додаткову гарантію правового захисту, оскільки бойкот державним службовцем при виконанні службових обов'язків є правопорушенням. за статтею 342 Кримінального кодексу.

Крім того, законодавцям не вдалося встановити звання начальника Департаменту примусового виконання рішень Міністерства внутрішніх справ Міністерства юстиції України – заступника директора – директора Департаменту примусового виконання рішень Міністерства внутрішніх справ України. юстиції України Національної служби правопорядку Міністерства юстиції України. У цьому випадку посада начальника МВС МВС поєднує дві службові функції:

- Організаційно-контрольні функції (на посаді заступника начальника управління), у тому числі функція відомчого контролю за діяльністю державного виконавця відповідно до статей 8-83 Закону України «Виконавчий порядок» [6].

➢ Функції державного виконавця (як керівника відділу ПВР) - право особисто виконувати рішення судів та інших органів у порядку, передбаченому Законом України «Про виконавчий порядок» [6].

Ця ситуація змусила керівника МВС МВС відкликати будь-які власні процесуальні документи під час виконання рішення суду, а також право у будь-який момент зупинити виконавче провадження та вимагати виконання. порядок проведення перевірки. Це не тільки є необґрунтованим поєднанням своїх адміністративних та контрольних функцій, але й створює підстави для можливого порушення статті 7 Закону України «Про звернення громадян», яка забороняє подавати скарги тим органам чи посадовим особам, які діють чи діють. Оскарження рішення [40, с 265].

Закон наділяє державних службовців широкими повноваженнями і правами, суворо визначає коло їх обов'язків.

До основних повноважень державного виконавця Закону України «Виконавчий процес»[6] належить - вжити необхідних заходів для оперативного, повного та неупередженого виконання документів рішень, викладених у розпорядчих документах, у порядку та порядку, визначених ст. цього адміністративного органу. Своєчасність та повнота виконання рішень – це принципи діяльності, яких ретельно дотримуються органи внутрішніх справ та посадові особи, від цього принципу залежить наявність служби. Принципи виконання цього рішення мають чіткі правові стандарти, визначені імплементаційним документом. Водночас справедливість, як принцип виконання обов’язків, є моральною категорією без чітких правових норм. Однак, враховуючи обставини, які призводять до упередженості, важливість цього критерію не менш важлива.

Саме з цієї причини Закон передбачає можливість та необхідність звільнення у встановленому порядку, якщо державний виконавець є близьким родичем заінтересованої сторони, її представника чи інших осіб, які беруть участь у виконавчому провадженні. Наявність цих підстав для звільнення є контрольованими, але інші підстави: зацікавленість у виконанні рішень, інші

обставини, що ставлять під сумнів неупередженість державних виконавців, вимагають справжньої порядності чиновників та високої моралі загалом.

Державна виконавча влада має низку загальних обов’язків, які поділяють усі державні службовці в Україні:

а) дотримуватись Конституції України[1] та інших законів України;

б) забезпечити ефективну роботу державних органів і виконання своїх завдань відповідно до їх компетенції;

в) запобігати порушенням прав і свобод людини і громадянина;

г) безпосередньо виконувати обов'язки, своєчасно і точно виконувати рішення державних органів чи посадових осіб, розпорядження та розпорядження керівників;

д) збереження державної таємниці, відомостей громадян, одержаних під час виконання службових обов'язків, та іншої інформації, яка не може бути розголошена відповідно до законодавства;

є) постійне вдосконалення організації праці та професійної кваліфікації;

є) сумлінно виконувати свої обов’язки, бути ініціативними та креативними у своїй роботі.

Під час виконання окремих процедур державний виконавець зобов'язаний:

- забезпечити можливість ознайомлення сторін виконавчого провадження з матеріалами виконавчого провадження;
- розглядати заяви та клопотання інших осіб, які беруть участь у виконавчому провадженні;
- роз'яснити сторонам їх права та обов'язки в усній або письмовій формі.

Для здійснення службових повноважень, наданих державному виконавцю, останній має широкий спектр повноважень, зокрема:

- отримувати необхідні пояснення, довідки та іншу інформацію, у тому числі інформацію, що міститься в електронних носіях та електронних базах даних, а також надавати державним виконавцям усі державні та недержавні підприємства, установи та організації, громадяни, дані про які мають бути у

вільному доступі. ;

- перевірити виконання рішень юридичних осіб різних форм власності, а громадяни, які здійснюють підприємницьку діяльність у встановленому порядку без створення юридичної особи, набули визначеного в розпорядчих документах статусу суб'єкта господарювання-боржника. У цьому випадку державний виконавець має повноваження перевіряти фінансово-господарську діяльність боржника, щоб визначити, чи має останній достатні активи для обслуговування боргу, визначити грошові кошти, дебіторську заборгованість та чітко спрямувати рух власних коштів боржника. .. Доцільніше залучати відповідних експертів (працівників податкових органів, пенсійних фондів, аудиторів тощо), оскільки державні виконавці можуть не мати достатніх знань для проведення таких перевірок;

- перевірити виконання рішення юридичної особи щодо боржника, який у неї працює. При реалізації цього права державний виконавець фактично лише перевіряє діяльність бухгалтерії підприємства-боржника, а державний виконавець зобов'язаний утримувати частину доходу боржника згідно з виконавчими документами. Спільні перевірки державними виконавцями з працівниками спеціально уповноважених органів виконавчої влади в галузі охорони праці або місцевих державних інспекцій з питань праці мають сприяти підвищенню ефективності таких перевірок, своєчасному утриманню та перерахуванню коштів за виконавчими документами, запобіганню появі неборжників. підприємство виплачує заробітну плату. Метою даного виду перевірки є наявність або відсутність оперативних проблем в управлінні підприємствами, що порушують законодавчі вимоги державного виконавця, невиплату заробітної плати тощо [29];

- безперешкодний доступ до земельної ділянки, житла та інших приміщень боржника-фізичної особи, огляд цих приміщень, примусове відкриття їх у встановленому порядку за участю правоохоронців, у разі необхідності опечатування цих приміщень у судовому порядку. судові рішення Відчужувати, арештовувати, опечатувати та конфіскувати майно, що належить боржнику,

якщо воно існує та може бути законно стягнено. При цьому слід мати на увазі, що права, надані державному виконавцю, є непорушними Законом України «Про виконавче провадження» [6], ст. 5 при виконанні судових рішень сім'єю. Рішення суду, які виконуються державними виконавцями, за своєю природою майже в будь-якому випадку не можуть містити посилання на право державного виконавця на проникнення в приміщення в розділі про мотиви та виконання. На даний момент норма Конституції України[1] є нормою прямої дії, тому, щоб не допустити порушення з боку державного виконавця Основного Закону та у будь-якому випадку примусового проникнення в будинок, державний виконавець повинен звернутися до суду з позовом обґрунтоване рішення про проникнення в приміщення боржника;

- вільний доступ до приміщень та складських приміщень, що належать або займають боржник, огляд приміщень та складських приміщень, примусове відкриття таких приміщень та складських приміщень у встановленому порядку у разі потреби, опечатування цих приміщень та складських приміщень; крім того, відповідно до за змістом Закону про виконавчий процес України[6] , якщо державний виконавець виконує несудове рішення про примусове проникнення в житло, він повинен звернутися до суду для ухвалення обґрунтованого рішення про примусове проникнення до житла боржника (особи).) житло чи інше майно;

- накласти арешт на майно боржника, опечатати, накласти арешт, передати на відповідальне зберігання та реалізувати його в установленому законодавством порядку;

- накладення арешту на гроші та інші цінності боржника, у тому числі кошти на рахунках і вкладах в банках, інших кредитних установах, рахунках у цінних паперах, а також арешт на касові апарати, місця та приміщення, де зберігаються гроші;

- за згодою власника будинку (у тому числі спільного власника) для тимчасового зберігання арештованого майна, а також для перевезення майна одержувача або боржника. Слід зазначити, що користування таким приміщенням та транспортуванням є безкоштовним і лише за згодою власника. Державні

виконавці мають право на платне користування майном лише на договірній основі;

- звернутись до органу, який видав виконавчий документ, для роз'яснення рішення та подати заяву про видачу копії виконавчого документа, подати заяву про встановлення або зміну порядків і способів виконання, відстрочення та постановки виконавчого рішення. Незважаючи на розширене тлумачення норми, має бути зрозуміло, що згідно з чинними виконавчими процедурами роз'яснення рішень, зміни способу та процедур виконання рішень, розстрочення та продовження виконання рішень можуть здійснюватися лише судами. визначається тільки судом;

- звернутися до суду з проханням знайти боржника або дітей та здати виконавчі документи;

- виклик громадян і посадових осіб для оформлення виконавчих документів у виконавчому провадженні та прийняття рішення про арешт через міліцію у разі неявки боржника до суду без поважних причин;

- брати участь у виконавчих діях експертів, працівників правоохоронних органів, іншого персоналу та експертів, експертів у встановленому порядку для визначення питань, які можуть виникнути у виконавчому провадженні, що потребує експертизи, у тому числі оцінки майна;

- накладення штрафів на громадян і посадових осіб у випадках, передбачених законодавством. Штраф, накладений державним виконавцем, не є адміністративним штрафом згідно з Законом України «Про адміністративні правопорушення», а є за невиконання законних вимог державного виконавця або за невиконання судових рішень. Отже, оскарження постанови державного виконавця про стягнення штрафу здійснюється не в порядку, передбаченому Кодексом адміністративних правопорушень, а відповідно до статті 85 Закону України «Про виконавче провадження»[6];

- Застосовувати відео, фото та відеозйомку під час операцій. На сьогоднішній день здійснення державним правоохоронцем цього права не повинно порушувати етичних та моральних норм, а розповсюдження державним

правоохоронцем відео та фото з описом процесу правоохоронних дій у ЗМІ не повинно порушувати права сторін та учасників. Конфіденційна правоохоронна процедура Інформація про фізичну особу без її попередньої згоди є злочином, передбаченим статтею 182 Кримінального кодексу України. Загалом державні виконавці повинні використовувати лише відео- та фотоматеріали для цілей виконавчого провадження. Крім того, із набуттям чинності ст.277 ЦК України[4] з 1 січня 2004 р. в Україні фактично запроваджено таємну систему цензури, оскільки будь-яке поширення негативної інформації про особу вважається недостовірним[29]. Реалізація та застосування в судовій практиці цієї норми ЦК України, яка встановлює презумпцію недостовірності негативної інформації та може мати непередбачувані наслідки у майбутньому, як-от судова оцінка негативної інформації (до речі, на підставі ст. суспільно-політична ситуація в Україні) понад 75% всієї інформації в країні поширюється засобами масової інформації), незалежно від джерела та достовірності цієї інформації, недостовірна лише за одним негативним критерієм – суттєво звужуючи зміст і важливість інформації, Контекст у суспільстві, державі та навколишньому середовищі як зафіксована чи публічно оголошена інформація про події та явища;

- вимагати від фінансових та посадових осіб боржника - юридичних або боржників - фізичних осіб інформацію та роз'яснення щодо невиконання державним виконавцем рішення або вимог законодавства чи інших порушень законодавства про виконавче провадження. Водночас, звертаючись за письмовими та усними поясненнями, державні виконавці зобов’язані роз’яснити особам, які порушують статтю 63 Конституції України[1], згідно з якою особи не несуть відповідальності за відмову давати показання чи роз’яснювати власні обставини. члени сім'ї або близькі родичі, обсяг яких встановлений законом. Якщо з причин, визначених статтею 63 Конституції України [1], інформація чи роз’яснення державного виконавця не надано,

- не порушує норми статті 87 Закону України «Про виконавче провадження»[6] (невиконання вимог державного виконавця);

- з метою запобігання наслідкам органи державної влади, громадські об’єднання, трудові колективи та громадськість за місцем проживання чи роботи фізичних осіб повідомляються про факт порушення вимог законодавства про порядок примусового виконання;

- у разі необхідності здійснення або організації виконання дій на платній (договірній) основі, у тому числі за рахунок передоплати одержувача, суб’єкт господарювання, який отримує такі ліцензії в порядку, встановленому законодавством:

1) будівельна діяльність (вишукування та проектування будівель, монтаж несучих і огороджувальних конструкцій, будівництво і монтаж інженерно-транспортних мереж);

2) Забезпечувати автомобільні перевезення пасажирів і вантажів загального користування (крім таксі для перевезення пасажирів та їх багажу);

- бізнес у сфері поводження з небезпечними відходами;

- Надавати послуги, пов'язані з охороною державного та іншого майна, надавати послуги з охорони громадян;

- Проводити землевпорядні та оціночні роботи;

- здійснення інших повноважень, передбачених Законом України «Про виконавче провадження»[6] та іншими законами.

Вимоги, що висуваються державним виконавцем у порядку виконання рішення, є обов’язковими для виконання всіма установами, організаціями, посадовими, громадянами та юридичними особами в Україні. Невиконання законних вимог державного виконавця тягне за собою адміністративну та кримінальну відповідальність згідно із законом [29].

Дії, вжиті державним виконавцем для виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб), його відмова у вчиненні окремих адміністративних дій, затримка у виконанні адміністративних дій, відмова у задоволенні заяви про звільнення державного виконавця можуть бути оскаржені. за: боржником; стягувачами; особами, які беруть участь у виконанні процедури (експерти, спеціалісти тощо); особами, які беруть участь у правоохоронних діях (міліція,

свідки, органи опіки та піклування тощо)

У науковій літературі часто зустрічається, що не всі дії державного виконавця мають бути оскаржені сторонами виконавчого провадження, особливо якщо, відповідно до Закону України «Про виконавче провадження»[6], дії на правову оцінку (ініціювання примусового виконання) провадження, зупинення провадження з підстав тощо) не мають правових підстав для оскарження таких дій, оскільки в ці виконавчі дії державний виконавець не вклав своєї волі та правосвідомості. З такою позицією не можна погодитися, оскільки на практиці державні виконавці часто помилково приймають невиконавчі документи, зупиняють виконавче провадження на підставах, які помилково визначені як обов'язкові тощо. Тому однією з найважливіших гарантій законності виконавчого процесу є можливість оскарження будь-яких виконавчих дій чи бездіяльності державних виконавців [26, с. 141].

Державні службовці є державними службовцями. Тому до його компетенції входять спільні права всіх державних службовців в Україні, зокрема:

- користуватися правами і свободами, наданими громадянам України Конституцією та законами України;
- брати участь у обговоренні та прийнятті рішень з питань, що належать до його компетенції, тобто Національна виконавча влада має право брати участь у роботі комітетів, нарад, семінарів тощо з питань виконання рішень, підвищуючи тим самим якість роботи Національної виконавчої влади. Державний виконавець та координація дій кількох державних чи неурядових структур, спрямованих на досягнення цілей та виконання завдань, покладених на Державного виконавця законом;
- одержувати від державних органів, підприємств, установ і організацій, органів місцевого та регіонального самоврядування необхідну інформацію з питань, що належать до їх компетенції – це право є запорукою правильного та своєчасного виконання рішень, тим більше, що державний виконавець у встановленому законом порядку вправі вимагати також і надання інформації з

обмеженим доступом, а також інформації, яка становить банківську або державну таємницю;

- повага до особистої гідності, справедливості та поваги до себе керівниками, працівниками та громадянами;
- посади співробітників, які потребують затвердження відповідальної особи з чітко визначеним офіційним завданням. Слід підкреслити, що кожен державний службовець має право ознайомитися з правилами внутрішнього розпорядку, посадовими інструкціями тощо, документами, де детально викладається його робота, з метою підвищення якості своєї роботи та оптимізації діяльності своєї установи. Організація конкретного державного органу, а також визначення конкретного змісту роботи та сфери роботи кожного працівника;
- заробітна плата залежить від займаної посади, закріпленого за ним рівня, якості, досвіду та стажу роботи;
- вільно ознайомлюватися з матеріалами, що стосуються його держслужбовців, даючи при необхідності особисті пояснення [26, с.142].

Особова справа кожного державного службовця є єдиним джерелом інформації про його просування та кар'єру, і кожен працівник має право контролювати достовірність і повноту відомостей, внесених до особової справи, та у разі потреби оскаржувати їх правильність. його зміст;

Подумайте про підвищення кваліфікації та здібностей, сумлінно виконуйте службові обов’язки та змагайтеся за посади вищого рівня. Критеріями наявності у державних службовців відповідного досвіду та кваліфікації є стаж роботи, навчання, отримання відповідної освіти та ступенів, написання наукових робіт тощо. Державний службовець має право вимагати підвищення, підвищення (на конкурсній чи іншій основі) тощо за наявності поважної причини. Державні службовці не згодні з дисциплінарним стягненням, не згодні з висновками акредитаційної чи кваліфікаційної комісії - що може бути предметом судового розгляду у разі відповідного звернення державного службовця;

Для усунення звинувачень, які працівники вважають необґрунтованими, потрібне офіційне розслідування. Робота державного виконавця завжди

пов’язана з конфліктом, оскільки наявність рішення суду, яке підтверджує право особи на відновлення порушеного права, лише підкреслює небажання контрагента виконувати це рішення, внаслідок чого державні виконавці часто стають частиною виконавчий процес Об'єкт необґрунтованих звинувачень і провокацій з боку чесних сторін. Службове розслідування, як правило, проводиться керівником відомства працівника або спеціально створеною комісією відповідно до затвердженого Кабінетом Міністрів порядку службового розслідування щодо державних службовців у строк не більше двох місяців до 13.06.00. №950;

- на здорові, безпечні та належні для високопродуктивної роботи умови праці;
- на соціальний і правовий захист відповідно до його статусу;
- захищати свої законні права та інтереси у вищестоящих державних органах та у судовому порядку.

Високий статус державного виконавця як представника правоохоронного органу має підкреслювати той факт, що державний виконавець при виконанні службових обов'язків носить форму одягу, зразок якої затверджується Кабінетом Міністрів України. Крім того, державні виконавці та інші працівники органів внутрішніх справ отримують єдиний вид службового посвідчення, який затверджується Міністром юстиції України.

Відповідно до Закону України «Про виконавче провадження»[6] та частини другої статті 19 Конституції України[1], працівники органів державної виконавчої влади зобов’язані сумлінно виконувати свої обов’язки та не порушувати громадян та громадян, гарантованих Україною. Конституція та українське право Права юридичних осіб діяти виключно в порядку, підставах та порядку, визначених Конституцією України[1] та законом України.

Проте виконання національних виконавців обмежено, зокрема, національні виконавці не мають права на будь-яку іншу оплачувану роботу під час перебування на посаді, за винятком наукової, викладацької та творчої діяльності у неробочий час.

Боротьба з корупцією в діяльності державних органів проявляється у забороні державним службовцям займатися такими діями під час перебування на посаді:

1. Незаконне прийняття матеріальних благ, послуг, пільг чи інших благ у зв'язку з виконанням функцій держави, у тому числі приймання або отримання товарів (послуг) за ціною (митом), значно нижчою від фактичної собівартості;

2. Скористатися перевагами або перевагами, не передбаченими чинним законодавством, для отримання позик або позик, придбання цінних паперів, нерухомості чи іншого майна;

3. Сприяти, використовуючи своє службове становище, фізичним і юридичним особам у здійсненні ними підприємницької діяльності, а так само в отриманні субсидій, субвенцій, дотацій, кредитів чи пільг з метою незаконного одержання за це матеріальних благ, послуг, пільг або інших переваг;

4. Підприємницька діяльність безпосередньо або через посередників чи підставних осіб, які виступають сторонніми агентами у справах державних органів, та за сумісництвом (крім наукової, викладацької, творчої та медичної практики);

5. Самостійний вход (крім випадків, коли державні службовці виконують функції з управління всіма акціями (паями, паями) держави до ради директорів (наглядової ради) або ревізійної комісії товариства та представляють інтереси держави), через підприємства. , кредитно-фінансові установи, компанії тощо, організації, профспілки, представник або підставна особа в раді директорів чи іншому виконавчому органі об'єднання, кооперативу, що займається підприємницькою діяльністю;

6. Відмовляти фізичним та юридичним особам, умисно приховувати, надавати недостовірну або неповну інформацію щодо інформації, передбаченої нормативно-правовими актами;

7. Використання свого становища для сприяння фізичним та юридичним особам у здійсненні зовнішньоекономічної, кредитної та банківської діяльності та незаконному одержанні матеріальних благ, послуг, інтересів чи інших

інтересів, використання свого становища для незаконного втручання в діяльність інших осіб. державних органів чи посадових осіб та перешкоджати їм у здійсненні повноважень;

8. Виступати в якості агента третьої особи у справах підконтрольного йому державного органу;

9. Надання неправомірної вигоди фізичним або юридичним особам у процесі прийняття та ухвалення нормативних актів чи рішень.

Проте слід підкреслити, що будь-яка незаконна чи неетична поведінка корисливих чи інших особистих або сторонніх інтересів, яка розглядається як примус, свідчить про корумпованість осіб, уповноважених виконувати державні функції. Тому, визначаючи суб'єктивні сторони будь-якого корупційного правопорушення згідно з Законом України про боротьбу з корупцією, суд має визначити наявність інтересу і таким чином керувати винним [48].

Наразі державним виконавцям заборонено брати участь у страйках та інших акціях, що перешкоджають нормальному функціонуванню державних установ, в яких вони працюють.

Тому в Конституції України закріплено принцип, що кожне рішення суду має виконуватися на всій території України. Проте дієвий механізм примусового виконання рішень судів досі відсутній, а організаційна система виконання викривлена в процесуальному та ідеологічному та організаційному аспектах.

Виконання рішень судів є основним принципом судочинства, гарантованим Конституцією України та забезпечується Державною правоохоронною службою. Крім виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб), державні виконавці мають також сприяти захисту прав та законних інтересів громадян.

Рішення суду чи іншого органу (посадової особи) підлягає виконанню на завершальній стадії - примусовому виконанні, по суті, поновленні порушених прав та охоронюваних законом інтересів.

Невиконання будь-якого рішення підриває авторитет органів законодавчої, виконавчої та судової влади, що ускладнює здійснення ними повноважень згідно

з Конституцією та законами України.

Зведена інформація про фактичне виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб), покладених на державних виконавців відповідно до законодавства, свідчить про необхідність поглибленого аналізу існуючих питань та визначення концептуальних напрямків реформування системи виконавчого провадження.

Одним із основних факторів неналежного виконання рішень є низький правовий та соціальний статус осіб, призваних до виконання державних обов'язків. Середня заробітна плата українських державних службовців навряд чи дорівнює встановленому рівню життя. У ситуаціях, які вимагають цілодобової роботи, постійно ризикуючи здоров'ям, а іноді – і життя під час важких виступів, і під постійним інтелектуальним тиском вирішувати випадкові питання, захищаючи національні інтереси, державні правоохоронці повинні знати, що держава гарантує належну оцінку своїх знань і забезпечує гідну заробітну плату, що відповідає важливості виконуваної ним роботи.

При цьому не варто забувати, що держадміністрація щорічно збирає понад 100 мільйонів доларів на додаток до мільярдів, які збираються до державного бюджету. Адміністративний збір.

У зв'язку з цим Міністерством юстиції України підготовлено проект постанови Кабінету Міністрів України, якою передбачено підвищення посадових окладів державних виконавців. Рекомендується також підвищувати розмір винагороди державного виконавця за кожне судове рішення та своєчасно його виконувати.

Крім того, важливою складовою підвищення соціального статусу державного виконавця та зміни ставлення до нього як до представника влади є підвищення рівня захисту, що надається йому під час виконання своїх службових обов'язків. Ця стаття поширюється на кримінальну відповідальність за перешкоджання виконанню службових обов'язків державними виконавцями, загрозу їхньому життю, здоров'ю та майну, життю, здоров'ю та майну своїх родичів.

Поряд із зазначеним, необхідно підвищити статус державних виконавців також в ієрархії державних службовців, віднісши посади державних виконавців до категорій державних службовців вищого рівня.

3.2. Оскарження рішень, дій або бездіяльності органів і посадових осіб державної виконавчої служби

Закон України «Про правоохоронний порядок» [6] у ст. 7 «Гарантія прав громадян і юридичних осіб» зобов'язує працівників державної адміністрації сумлінно виконувати свої обов'язки та не допускати порушень прав громадян та юридичних осіб, гарантованих Конституцією та законами України. Таким чином, положення цієї статті вимагають, щоб працівники органів державної влади при здійсненні діяльності повинні звертати увагу на два моменти: один – добросовісне виконання обов'язку, а інший – недопущення порушення прав та інтересів та законних прав. та інтереси. Фізичні та юридичні особи, гарантовані Конституцією та законами України. Інакше кажучи, бажання працівників держадміністрації виконувати покладені на них обов'язки не повинно здійснюватися за всяку ціну і будь-яким чином, а лише в контексті прав, свобод і законних інтересів осіб і громадян, а також інтереси юридичних осіб.

Виконання рішень часто призводить до неприємних ситуацій для працівників органів державної виконавчої влади через негативні психологічні чинники, які іноді спонукають їх до порушення прав, свобод і законних інтересів людей і громадян (наприклад, від образ, погроз, опору з боку тих, хто вчинив рішення). Тому державні виконавці в першу чергу повинні дотримуватись прав, свобод і законних інтересів особи та громадян, закріплених Конституцією України[1], таких як право на повагу до їхньої гідності (ст. 28), право на свободу та безпека особи (ст. 29), право на недоторканність сім'ї (ст. 30), право приватної власності (ст. 41) тощо є пріоритетними для працівників ОДА. У будь-якому випадку працівники держадміністрації зобов'язані пам'ятати про неприпустимість таких порушень. Законодавець захищає права, свободи та

законні інтереси людей і громадян шляхом встановлення такої загальнозастосовної конституційно-правової системи, як звернення до рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб [20, с 302] .

Оскарження рішень, дій чи бездіяльності державних виконавців є одним із найважливіших гарантій прав і законних інтересів фізичних та юридичних осіб у виконавчому провадженні. Створити механізм забезпечення виконання положень Конституції, що містяться у ст. 40 Закону нашої держави, про те, що всі мають право направляти індивідуальні чи колективні письмові звернення або особисто звертатись до органів державної влади, органів місцевого самоврядування та посадових і службових осіб цих органів, які зобов'язані розглянути такі звернення і дати обґрунтовану відповідь у встановлений законом строк, законодавець у Законі України „Про звернення громадян" фіксує, що громадяни до вказаних органів їх посадових і службових осіб можуть звертатись із заявою або вносити пропозицію, звертатись з клопотанням чи скаргою. У мистецтві, частина 2. Статтею 55 [1] Конституції України зазначено, що кожен має право на оскарження до суду рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб. Законодавством врегульовано сфери відносин, які виникають під час здійснення правоохоронних процедур органами державної виконавчої влади, і ці питання вирішуються в законі України «Про державні правоохоронні органи». Стаття 13 передбачає, що дії чи бездіяльність державного виконавця можуть бути оскаржені до вищої посадової особи державної адміністрації або до суду. Відповідно до українського закону «Виконавчий порядок», зокрема нормативно-правових актів, викладених у ст. 85. Дії (бездіяльність) органів державної виконавчої влади та інших посадових осіб державної виконавчої влади під час виконання рішення або відмови у вчиненні дії, передбаченої стягувачем або боржником відповідно до закону (бездіяльність) відповідного органу держави. виконавчої влади, де розташована державна виконавча влада, або суду. Отже, слід зазначити, що законодавці передбачили два основних види оскарження

рішень, дій чи бездіяльності державних виконавців: а) адміністративні процедури оскарження; б) апеляційні судові процедури [25, с. 122].

Відповідно до законодавства про державне управління та правоохоронний порядок суб'єктами звернення вважаються всі особи, які беруть участь у правозастосовчій процедурі та визначені статтею 3. Статтею 10 Закону України «Про виконавче провадження» це державний виконавець, сторони виконавчого провадження, представники сторін, це можуть бути особи, які беруть участь у виконавчій дії, а саме: експерти, експерти, перекладачі.

Статтею 7 Закону України «Про виконавчий процес» «Гарантування прав громадян та юридичних осіб під час виконавчого провадження» визначено, що державний виконавець зобов'язаний використовувати надані йому права неухильно відповідно до закону та не порушувати права та законні права. інтереси фізичних та юридичних осіб.

Особи, які беруть участь у правоохоронних процесах або в правоохоронних діях, повинні бути роз'яснені Державним правоохоронцем відповідно до вимог чинного законодавства.

Поведінка державного виконавця або його відмова у здійсненні виконавчої дії, а також прострочення виконання виконавчої дії чи відмова у задоволенні заяви про звільнення державного виконавця можуть бути оскаржені особами, причетними до у виконавчому провадженні або у виконавчої дії, встановленої Законом України «Про програму виконання».

Викладені цією статтею гарантії прав фізичних та юридичних осіб у виконавчому провадженні не є вичерпними. Права фізичних та юридичних осіб у виконавчому провадженні гарантуються також іншими гарантіями. Зокрема, вплив загальних міжвідомчих та галузевих принципів, правовідносини між діяльністю державних органів та суб'єктів та пов'язаних з ними адміністративних процедур [34, с. 249].

До гарантій прав та законних інтересів фізичних і юридичних осіб у виконавчому провадженні належить встановлене частиною вказаної статті право осіб, які беруть участь у виконавчому провадженні або залучаються до

проведення виконавчих дій, на оскарження дій державного виконавця, його відмови від вчинення виконавчих дій, а також відмови у задоволенні заяви про відвід державного виконавця. Право на таке оскарження може бути реалізоване у порядку, визначеному цим Законом, зокрема ст.ст. 17, 24, 26, 32, 36, 37 та ін.

Стаття 13 Закону України «Про Національну правоохоронну службу» надає сторонам та іншим учасникам правоохоронного провадження право оскаржувати дії чи бездіяльність державних виконавців перед вищими посадовими особами чи судами. Мистецтво водночас. Стаття 85 [6] Закону України «Про виконавче провадження» надає таке право лише стягувачам та боржникам. З точки зору цивільного процесуального права ця різниця зрозуміла. Фактично, крім стягувачів та боржників, жоден інший учасник виконавчого процесу не може звернутися до суду за захистом своїх суб'єктивних прав, порушених або оспорюваних під час примусового виконання. В даному випадку йдеться про те, що можуть постраждати, а отже, порушені лише права сторін у виконавчому провадженні, а не інших учасників виконавчого провадження. З цією метою зазвичай проводяться правоохоронні провадження. Усі інші учасники виконавчого провадження не мають особистої зацікавленості в результатах виконавчого провадження та звертаються до суду відповідно до ст. 45 ЦПК України [5], тобто захист прав та інтересів інших осіб [41].

Для оскарження рішень, дій чи бездіяльності державних виконавців законодавці встановили альтернативні процедури оскарження дій та бездіяльності державних виконавців: до керівника відповідного органу державної виконавчої влади або безпосередньо до відповідних органів місцевого самоврядування Звичайний суд у м. місце державної адміністрації. як того вимагає закон. Про подання позову суд повідомить відповідне управління МВС не пізніше наступного дня після прийняття судом справи. Скарги на дії державного виконавця підсудні господарському суду, якщо рішення господарського суду за місцезнаходженням відповідного органу державної виконавчої влади виконується.

Питання подання та розгляду апеляційних скарг на рішення, дії та

бездіяльність державних виконавців слід розглядати відповідно до категорій оскаржувальних процедур.

Зазначимо, що в законі про Державну виконавчу службу та Законі про виконавчий порядок не визначено порядок адміністративного оскарження рішення, дії чи бездіяльності державного виконавця.

У цьому випадку слід використовувати правила мистецтва як орієнтир. Стаття 40 Конституції України[1], згідно з якою кожен має право подати індивідуальне або колективне письмове звернення або особисто подати заяву до органів державної влади, місцевого самоврядування та посадових і службових осіб цих органів, які зобов'язані розглядати звернення та давати обґрунтовані відповіді на встановлені законодавчі норми, а також загальні положення адміністративного права, дозволяють громадянам подавати скарги на підставі ст. Стаття 4 Закону України «Звернення до громадянства».

Український Закон «Про виконавче провадження» лише передбачає можливість оскарження дій посадових осіб ОДА до голови відповідного органу ОДА. Разом з тим, закон «Державне управління» у ст. 5 Дозволити розгляд керівництва скарг на дії органів державної виконавчої влади та державної виконавчої служби, що діють в Міністерстві юстиції України, Державної виконавчої служби Автономної Республіки Крим, Київської області та міста, м. Севастополь. Існує спеціальний державний виконавець, який здійснює адміністративні дії [28].

Уповноважена особа має право оскаржити рішення, дію чи бездіяльність державного виконавця протягом 10 днів з дня дізнання або повинно було знати про порушення її прав та інтересів. Вирішили відкласти виконавчі дії.

Вважаємо, що залишається невирішеним процедура, коли особа звертається спочатку до голови відповідного органу державної адміністрації, а потім, не погоджуючись з його рішенням, до суду за місцезнаходженням відповідного органу державної адміністрації. строк, встановлений законом, не відповідає дійсному стану справи. На нашу думку, під час адміністративного розгляду скарги обов'язковим є встановлення строку розгляду скарги, який не

повинен відповідати встановленому Законом України «Про звернення громадян України» строку, який становить 1 місяць 15 днів на розгляд скарги. вирішити. Про скаргу та відповідь на неї.

Голова відповідного органу державної адміністрації після розгляду скарги перевіряє законність та обґрунтованість оскаржуваного рішення, дії чи бездіяльності та приймає одне з таких рішень:

- залишає рішення, дію або бездіяльність, які оскаржуються, без змін, а скаргу – без задоволення;
- скасовує рішення, яке оскаржується, у разі невідповідності його актам законодавства.

В останньому випадку керівник державної виконавчої влади у своєму рішенні повідомляє державного виконавця про прийняте рішення та вказує дії, які він має здійснити. У разі незгоди з результатом розгляду скарги скаржник має право подати скаргу до вищих органів або звернутися до суду.

Враховуючи складність питання та його важливість для забезпечення дотримання прав та інтересів фізичних та юридичних осіб, слід також передбачити розгляд звернення. Виклик [50, С. 296].

Орган, який розглядає скаргу, повинен об’єктивно розглянути скаргу, перевірити факти, прийняти рішення відповідно до чинного законодавства, забезпечити його виконання та повідомити зацікавлені сторони про терміни розгляду скарги та наслідки розгляду.

Концепція реформи адміністративного законодавства України у пункті 14 «Правове забезпечення адміністративного оскарження» визначає право громадян висловлювати думки, наводити аргументи, подавати додаткові матеріали та наполягати на запитах органу, що розглядає скарги, право користуватися послугами фізичних осіб. виконання функцій з прав людини або організовувати. Отримати письмову відповідь за результатами розгляду.

для мистецтва. Стаття 85 Закону України «Про виконавче провадження» оскаржує до керівника органу державної виконавчої влади рішення, дії чи бездіяльність державного виконавця у виконавчому порядку, яке може бути

оскаржено до вищого органу державної виконавчої влади або суди. Отже, в адміністративній процедурі оскарження рішення вищого органу державної адміністрації за скаргою є остаточним. Система державного управління чітко визначена законодавством, а забезпечення вертикальності оскарження рішень, дій та бездіяльності державних адміністраторів є запорукою дотримання прав і свобод громадян.

Статтею 85 Закону України «Про правоохоронний суд» визначено, що в правоохоронному провадженні можна оскаржити не лише рішення, дії чи бездіяльність державних виконавців, а й рішення, дії чи бездіяльність інших посадових осіб державної адміністрації. До органів державного управління, які є вищими за райони, міста та райони, які працюють в муніципальних органах[32].

При оскарженні дій державного виконавця під час виконавчого провадження виникають загальні юридичні питання щодо об'єкта оскарження, предмета оскарження, підсудності рішення державного виконавця, скарги на дію чи бездіяльність, апеляційної скарги. процедури. Подавати та розглядати скарги.

Об'єктом звернення у сфері діяльності працівників органів державної виконавчої влади, які перевіряються під час виконавчої процедури, слід зазначити, що суспільні відносини, пов'язані з виконанням рішень, дій чи бездіяльності державного виконавця, відповідального за органи державної виконавчої влади та інші посадові особи відділу.

Аналіз законодавчих норм, які регулюють відносини, що виникають у процесі виконання, дає підстави стверджувати, що рішення, дії чи бездіяльність державних виконавців, які можуть бути оскаржені, мають різний характер. Наприклад, це можуть бути відмова у здійсненні виконавчої дії, прострочення виконання виконавчої дії, відмова у задоволенні відсторонення державного виконавця. Крім того, такі рішення, дії чи бездіяльність державного виконавця мають виконуватися ним та супроводжуватися відповідними документами, що мають юридичне значення, тобто постановою державного виконавця. Ця вимога зафіксована в ст.ст. 14, 15, 17, 24, 26, 27, 32, 34, 35, 36, 37, 39, 41 і ряді інших статей Закону України «Про виконавче провадження" [6].

Обґрунтовуючи це положення, слід зазначити, що вказані статті прямо не говорять про можливість оскарження постанов державного виконавця. Водночас слід ураховувати положення, сформульоване в ч. 3 ст. 7 вказаного Закону, а саме: теза, яка в цій редакції сформульована таким чином, що дає підстави оскаржувати не лише ті постанови, можливість оскарження яких прямо зафіксована у відповідній нормі Закону, а також постанови та інші акти державного виконавця, навіть якщо можливість оскарження прямо не зафіксована у конкретній статті цього Закону. Наприклад, у ст. Статтею 20 Закону визначено, що під час виконання виконавчого провадження у разі зміни місця проживання, місця проживання чи роботи боржника, втрати або недостатності майна, на яке боржник повинен стягнутися, державним виконавцем є вексель не пізніше наступного дня виконавчі документи разом із копією акту надіслати до органу державного управління за новим місцем проживання чи роботи боржника або місцезнаходженням майна боржника. Отже, норма прямо не передбачає оскарження поведінки боржника. державного виконавця, але ст.3. Спосіб формулювання статті 7 Закону України «Про виконавче провадження» не виключає такої можливості [32].

Закон України “Про виконавче провадження” також не виключає можливості здійснення державним виконавцем виконавчих дій без оформлення їх у вигляді окремого письмового акта. Статтею 38 Закону передбачено припинення арешту майна боржника у разі закриття виконавчого провадження та скасування державним виконавцем інших заходів за рішенням суду або інших несудових органів. Окремі вказівки для державних виконавців містяться у статтях глави VI Закону України «Про виконавчий порядок», які передбачають заходи щодо забезпечення виконання документів у разі звернення стягнення на майно юридичної особи боржника. та продаж майна до розгляду справи про банкрутство в Господарському суді). Невиконання державним виконавцем зазначених виконавчих дій фактично означає відмову у їх виконанні, незалежно від того, закріплена така відмова відповідними юридично значимими документами державного виконавця чи ні.

При демонстрації об’єкта оскарження у виконавчому порядку слід також звернути увагу на взаємозв’язок з поведінкою державного виконавця, яка організовується та обіцяється під час оформлення виконавчого документа. Це можуть бути дії, пов’язані з виконанням правоохоронних дій у нічний час або у вихідні дні з порушенням вимог, що містяться у ст. Стаття 31 Закону України «Про правоохоронний порядок» та проведення правоохоронних дій без присутності свідків порушує положення ст. Стаття 16 Закону України «Виконавчий порядок» та інші організаційні дії. У цих випадках положення закону узгоджуються зі ст. Стаття 55 Конституції України [1] гарантує кожному право на оскарження до суду рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб, як зазначалося раніше. [23].

Враховуючи конституційні положення, не має значення, яким розпорядчим документом є рішення, дія чи бездіяльність державного виконавця: постанова, затверджена керівником відповідного органу державної виконавчої влади, що стосується відповідної особи, лист чи інше. рішення, може бути піддане сумніву.

За словами автора огляду української правоохоронної процедури, у випадку ст. Стаття 85[6] Закону України «Про виконавче провадження», яка стосується оскарження лише процесуальних рішень, дій чи бездіяльності державних виконавців, оскарження окремих дій лише у підпорядкованому порядку (неповажні та інші особисті дії) державна виконавча влада). Ця приналежність встановлена Законом України «Про державні адміністративні послуги», згідно ст. 5 До компетенції всіх гілок державної адміністрації входить розгляд скарг на рішення, дії чи бездіяльність державних адміністраторів.

Підсумовуючи, об’єктом звернення працівників органів державної влади у правозастосовчій справі є відносини, що виникають у разі прийняття державним виконавцем рішень, дій чи бездіяльності щодо виконання передбачених судом обов’язкових положень у ході правозастосовчої процедури. Рішення або рішення інших несудових органів.

Отже, на нашу думку, в ім’я ст. Після слова "звернення" як доповнення до слова "рішення" та далі в основному тексті доповнити статтю 13 Закону України "Про державну правоохоронну діяльність", а перед словом "дія" - слово "рішення". частину першу доповнити.» і далі по тексту [49].

До назви ст. 85 Закону України «Про виконавче провадження” [6] після слова „Оскарження” внести слово „рішень” і далі за текстом. Частину першу цієї статті після слів „У виконавчому провадженні на” доповнити словом „рішення” і далі за текстом.

Такі доповнення відповідають конституційним нормам, а сам законодавець має положення глави 6 Кодексу адміністративного судочинства України «Особливості провадження в окремих категоріях адміністративних справ». У статті 181 йдеться про особливості провадження щодо рішення, дій чи бездіяльності державного виконавця.

Питання процедури розгляду апеляційних справ щодо рішень, дій чи бездіяльності працівників органів державної виконавчої влади в ході виконавчого провадження регулюється різними законодавчими актами України, зокрема «Внесення змін до деяких законодавчих актів «Україна». Жовтень». 2000 «Про правоохоронну діяльність держави» та «Про правоохоронні процедури» від 19. Законом передбачено два терміни для подання скарг. Провадження може бути подано до суду:

- у 10-денний строк з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення своїх прав, свобод чи інтересів;
- у 3-денний строк з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення своїх прав, свобод чи інтересів, у разі оскарження постанови про відкладення провадження виконавчих дій.

Закон встановлює новий порядок розгляду скарг на рішення, дії чи бездіяльність державних виконавців чи інших посадових осіб державної виконавчої влади. Скарга розглядається в суді протягом 10 днів за участю заявника та державного виконавця чи іншої посадової особи державної виконавчої служби, рішення, дія чи бездіяльність яких оскаржується.

Якщо суд визнає, що особа, рішення, дія чи бездіяльність якої оскаржується, не займає попередню посаду, він приймає на роботу посадову особу, до юрисдикції якої входить відшкодування порушення прав чи свобод заявника[38].

Враховуючи, що суд розглядає скаргу відповідно до правил розгляду справи, адміністративно-правових відносин, за результатами розгляду вирішує питання про задоволення скарги чи ні.

Якщо скарга є обґрунтованою, суд визнає рішення, дію чи бездіяльність незаконними та зобов'язує державного виконавця чи інших посадових осіб держадміністрації задовольнити вимогу заявника про усунення порушення чи іншим чином поновити його права, які були порушені. порушені або законні інтереси.

Якщо рішення, дія чи бездіяльність були прийняті або здійснені правомірно і не порушили права чи законні інтереси заявника, рішення суду є неприйнятним.

Рішення суду у справі може бути оскаржене на загальних підставах.

Після набрання рішенням законної сили воно не пізніше 10 днів надсилається до відповідного відділу органу державного управління та надсилається заявнику. Відповідні органи державної влади повідомляють суд і заявника про виконання рішення протягом місяця з дня отримання рішення від суду.

Зміна до Закону України «Про арбітражний суд» від 21 червня 2001 р. передбачає нові положення щодо судового порядку оскарження дій, рішень чи бездіяльності державних виконавців. Однак слід відразу зазначити, що для деяких питань, які потребують негайного вирішення, досі не знайдено детальної нормативної бази. Зокрема, ст. Статтею 1212 Господарського процесуального кодексу України встановлено, що скарги на дії чи бездіяльність державної адміністрації щодо виконання рішень, рішень господарського суду можуть бути подані стягувачем, боржником або прокурором протягом десяти днів з дня вчинення оспорюваної дії. або з дати про це стало відомо, або з дати здійснення

дії [22].

Щодо порядку розгляду зазначається, що скарги на рішення, дії чи бездіяльність органів державної виконавчої служби розглядаються господарським судом, а неявка боржника, стягувача або прокурора чи представника органу державної виконавчої служби в судове засідання не є перешкодою для розгляду скарги. Зовсім не визначено строки, в які господарський суд буде розглядати вказані скарги.

Порівнюючи процесуальні процедури, за якими місцеві та господарські суди розглядають скарги на рішення, дії чи бездіяльність державних виконавців, легко помітити відмінності в їхньому законодавстві. Адже у разі оскарження до суду дій державного виконавця, залежно від юрисдикції боржника чи боржника, вони позбавлені процесуальних гарантій, що захищають їхні права. Якщо справа розглядається без залучення стягувача, боржника чи державного виконавця, як суд встановлює обставини справи та виносить об'єктивне рішення? Таке формулювання в Господарському кодексі України щодо художніх найменувань. 1212 «Звернення до дій чи бездіяльності державних виконавців» заперечував. Вважаємо, що перед словом «діяти чи опускати» та після тексту назву необхідно доповнити словом «рішення».

За результатами розгляду скарги виноситься ухвала, яка надсилається стягувачам, боржникам та державним адміністраціям та може бути оскаржена до Апеляційного господарського суду за ст. Стаття 106 Господарського процесуального кодексу України.

Зміни до ГПК України, а також до Господарського процесуального кодексу України відображають діючий порядок оскарження рішень, дій та бездіяльності працівників ОДА під час виконавчого провадження. На сьогоднішній день цей порядок змінився. Окремі процесуальні положення щодо таких випадків регулюються Кодексом адміністративного судочинства України [22].

Тому визначення порядку оскарження рішень, дій чи бездіяльності державних виконавців та інших посадових осіб державної адміністрації під час

виконання судових рішень чи рішень інших несудових органів, особливо адміністративних, є важливою гарантією захисту прав. сторін. Оперативне вирішення скарг на рішення, дії чи бездіяльність державних виконавців та інших посадових осіб служби всіма сторонами примусового процесу має важливе значення для забезпечення дотримання прав, свобод та законних інтересів українців та громадян.

Як зазначалося раніше, надзвичайно низький рівень виконання судових рішень є результатом застарілого процесу виконання, який намагається застосувати традиційні механізми до сучасних моделей зв'язків з громадськістю. Чинний Закон України «Про національні правоохоронні органи»[9] та Закон України «Про правоохоронний процес»[6] значною мірою вичерпали свій потенціал і були розроблені лише як перехідний шлях до створення ефективної європейської моделі правоохоронної діяльності. правозастосування. Майже десятиліття роботи 7000 правоохоронців не гарантує справедливого результату, тому що за чинного законодавства інші результати були б марними.

Щоб виправити цю ситуацію та забезпечити реальний прорив в організації виконання судових рішень та наблизити нашу країну до Європи в цьому плані, необхідно зробити наступні кроки:

1. Зняти мораторій на майно боржника.

В українському правовому полі все ще існують правові норми, які прямо забороняють звернення стягнення на окремі види майна, наприклад, мораторій на звернення стягнення на майно державних підприємств та паливно-енергетичних компаній (останнє, до речі, є найбільш економічно вигідні в Україні).), що унеможливлює виконання важливих частин рішення.

Примусове виконання майже 88 тис. адміністративних документів ускладнилося через мораторій за українським Законом «Про зупинення примусового продажу майна», прийнятим у 2001 р., на загальну суму понад 6 млрд. грн., що становить одну третину від загальної кількості виконавчих процедур. пов'язані з мораторійним.

Крім того, згідно із Законом України «Про заходи щодо забезпечення

сталої роботи паливно-енергетичних комплексів», включення підприємств до реєстру підприємств паливно-енергетичного комплексу, які беруть участь у процедурі погашення заборгованості, унеможливлює стягнення великої заборгованості. Виконавчі документи від підприємств паливно-енергетичного комплексу щодо стягнення, у тому числі стягнення заборгованості на користь громадян.

Окремої уваги заслуговує процес внесення підприємств до вищезгаданого реєстру. Відсутність чітких критеріїв, а також надання Міністерству палива та енергетики України права включати підприємства до цього реєстру фактично призвели до багатьох зловживань та відвертої корупції.

На цих підставах призупинено виконання 45,3 тис. адміністративних документів на суму майже 9 млрд. грн., з яких понад 25 млн. грн. сплачено за рішенням суду про стягнення невиплаченої заробітної плати.

У зв'язку з порушенням господарськими судами справи про банкрутство зупинено виконання 54,8 тис. виконавчих документів на суму 5,8 млрд. грн.

Загалом, на початок 2010 року, відповідно до Закону України «Про виконавче провадження» [6], зупиненими є майже 169 тис. виконавчих документів на суму, що перевищує 18 млрд. грн.

Усього в Україні, станом на сьогодні, можливість невиконання судових рішень законодавчо закріплена такими Законами України:

- «Про особливості приватизації підприємств Державної акціонерної компанії «Укррудпром»;
- «Про трубопровідний транспорт»;
- «Про введення мораторію на примусову реалізацію майна»;
- «Про заходи щодо державної підтримки суднобудівної промисловості в Україні»;
- «Про заходи, спрямовані на забезпечення сталого функціонування підприємств паливно-енергетичного комплексу» [21].

У частині 5 статті 124 Конституції[1] зазначено, що судові рішення ухвалюються судами іменем України і є обов'язковими до виконання на всій

території України. Тому жоден закон не може встановити норми, які обмежують виконання таких рішень. Крім того, у статті 13 Конституції України [1] зазначено, що держава забезпечує захист прав власності та прав управління всіх суб'єктів, а також соціальну спрямованість економіки. Усі права власності рівні перед законом. Надання будь-яких пільг окремим власникам або встановлення пільгової системи управління є прямим порушенням Конституції України[1].

Насправді кажуть, що неконституційна практика була запроваджена в Україні з міркувань доцільності і триває досі.

Закон забороняє компаніям відновлювати діючі пільги, що лишає їх можливості виконувати договірні зобов'язання, у тому числі платити працівникам. Наведені вище цифри показують руйнівний вплив цих призупинень на економічне життя країни.

2. Посилити судовий нагляд за виконанням судових рішень.

Відповідно до статті 1 Закону України «Про виконавчий процес»[6] виконавче провадження є завершальною стадією судового розгляду. Однак суди неефективно здійснюють свої наглядові функції, особливо коли судові виконавці неналежним чином виконують свої обов'язки щодо виконання судових рішень.

Переважну більшість скарг на дії чи бездіяльність державних виконавців розглядають не суди, а адміністративні органи. При цьому боржники часто використовують оскарження дій державних виконавців для блокування виконавчих дій.

Особливо активно боржники спрямовують скарги саме до того органу, який безпосередньо організовує виконання рішень. Переважно їх мета — ухилитися від виконання рішень.

Тому на законодавчому рівні парадоксальною є ситуація, коли держава захищає боржника, а не стягувача і фактично надає боржнику правову можливість ухилятися від виконання рішення суду. Основною функцією судового рішення є відновлення порушених прав заявника. Для такого відновлення держава повинна надати пріоритет інтересам потерпілої сторони,

позивача, права якого визнані в судовому порядку. Саме цей правовий зміст має лягти в основу сучасної доктрини правозастосування. Натомість чинне законодавство надає боржникам численні можливості без будь-якої відповідальності активно протидіяти виконанню судових рішень. Парадокс полягає в тому, що за нинішньої правової системи жодна процесуальна дія не може привести до виконання рішення суду без згоди боржника, що за своєю суттю нелогічно. Тому необхідно змінити роль боржника у виконавчому провадженні: боржник спочатку повинен усвідомити, що він зобов'язаний виконати рішення, що набрало законної сили. Іншу особливість правового статусу, в якому він перебуває сьогодні, – можливість оскарження процесуальних дій державного виконавця – необхідно докорінно змінити. У зв'язку з цим пропонується позбутися можливості адміністративного оскарження боржником дій державного виконавця та передбачити лише судовий розгляд. Адже тільки суд, який ухвалив рішення, може визначити ймовірність чи неможливість його виконання за доказами боржника, а інші посадові особи не мають права цього робити.

Крім того, необхідно переглянути перелік процесуальних актів та рішень державних виконавців, які можуть бути оскаржені до суду, та надати право на оскарження до суду лише актів та рішень, які безпосередньо впливають на процес виконання [21].

3. Запровадити недержавні форми примусового виконання судових рішень.

Результатом об'єктивної оцінки роботи державних адміністративних органів та нормативно-правової бази правоохоронної діяльності, вивчення досвіду діючих правоохоронних систем інших країн стало рішення про створення при державі недержавного адміністративного органу. Міністерство юстиції розробляє відповідні закони.

Законопроект визначатиме правовий статус недержавних виконавців, порядок призначення та звільнення, кваліфікаційні вимоги до претендентів, основні відомості про кваліфікаційно-дисциплінарні комісії, процедури кваліфікаційного іспиту, організаційні основи діяльності недержавних

виконавців та їх помічників, професійні асоціації для недержавні виконавці Упоряд. Проект міститиме правила гарантування прав стягувачів, зокрема створення страхового фонду.

Законопроект також встановить систему контролю за діяльністю недержавних виконавців, порядок оплати їх послуг та інші правила.

Основним критерієм для визначення категорій виконання рішень недержавними виконавцями буде наявність приватного інтересу між сторонами. В основному це стосується можливості виконання рішення суду про поновлення на роботі.

Запровадження недержавних форм правоохоронної діяльності дозволить зменшити корупцію в правоохоронних організаціях, запобігти адміністративному впливу на правоохоронний процес, суттєво скоротити час виконання правоохоронних органів, ефективно підвищити активність правоохоронних органів через договірні відносини, запровадить реальну конкуренцію в правоохоронних органах. процес. Крім того, запровадження недержавних форм примусового виконання також призведе до значної економії для держави бюджетних коштів, які щороку використовуються для виконання рішень.

Законопроект також встановить систему контролю за діяльністю недержавних виконавців, порядок оплати їх послуг та інші правила.

Основним критерієм для визначення категорій виконання рішень недержавними виконавцями буде наявність приватного інтересу між сторонами. В основному це стосується можливості виконання рішення суду про поновлення на роботі.

Запровадження недержавних форм правоохоронної діяльності дозволить зменшити корупцію в правоохоронних організаціях, запобігти адміністративному впливу на правоохоронний процес, суттєво скоротити час виконання правоохоронних органів, ефективно підвищити активність правоохоронних органів через договірні відносини, запровадить реальну конкуренцію в правоохоронних органах. процес. Крім того, запровадження

недержавних форм примусового виконання також призведе до значної економії для держави бюджетних коштів, які щороку використовуються для виконання рішень.

4. Подолання корупціогенних чинників.

Важливою складовою системи заходів щодо підвищення дієвості виконання судових рішень державної виконавчої служби є боротьба з корупцією. Для досягнення успіху в цьому напрямку слід переглянути існуюче правозастосовне процесуальне законодавство на розсуд державних виконавців, що дозволяє останнім зловживати своїми процесуальними правами для отримання матеріальної чи особистої вигоди.

Таким чином, передбачається скасувати деякі дискреційні норми, які дозволяють державним виконавцям на свій розсуд зупиняти виконавче провадження, виконувати чи не виконувати виконавчі дії тощо. Пропонується суттєво обмежити право національного виконавця на зупинення виконавчого провадження. Використовуючи це право, державні виконавці, як відомо, зупиняють найбільш сенсаційні чи масштабні виконавчі провадження. Лише у 2009 році на таких підставах було зупинено близько 70 млн. грн. виконавчих проваджень.

Водночас шляхом спрощення самої процедури примусового виконання законодавчо буде скасовано строк добровільного виконання рішень, який наразі залежить від державного виконавця.

5. Забезпечення доступу державного виконавця до інформації про боржника.

Нинішній порядок пошуку майна – запитати у відповідні органи та отримати відповідь. Зазвичай це займає багато часу, що уповільнює процес прийняття рішень, оскільки державні виконавці не мають доступу до баз даних та реєстрів. Реєстр відіграє дуже важливу роль у пошуку інформації про майно та активи боржника, а також у з’ясуванні наявності прав на це майно іншої особи. Державні виконавці повинні мати до них прямий доступ. Однак глибина проблеми полягає в тому, що наявна інформація реєстру є неповною, частина

знаходиться на стадії розробки, а частина не придатна для звернення стягнення на майно боржника.

Однією з умов правильного та якісного виконання рішень має бути, по-перше, наявність у державних виконавців доступу до рахунків боржників та інформації про рух коштів на цих рахунках. Однак умова розкриття банком інформації на вимогу державного виконавця обмежує функції та повноваження державного виконавця, а також не сприяє досягненню мети процесу примусового виконання – повного та своєчасного виконання рішень.

Банківські установи можуть розкривати інформацію про стан банківських рахунків лише щодо окремих юридичних або фізичних осіб (комерційних осіб) і лише для оформлення розпорядчих документів, виданих за рішеннями суду. Інформація, що не розкривається згідно з виконавчими документами інших органів (посадових осіб) [21].

Крім фінансових установ, до інформації про банківські рахунки боржника мають доступ державні виконавчі органи в податкових органах, які, повідомляючи про наявність чи відсутність рахунків, не мають інформації про стан цих рахунків. Крім того, податкові органи не ведуть облік фізичних осіб-непідприємців.

Наразі податкові органи формують та ведуть національний реєстр фізичних осіб – платників податків, інших обов'язкових платежів та єдину базу даних платників податків – юридичних осіб, реєстр великих платників податків тощо. Для того, щоб боржники не могли приховувати інформацію про свої рахунки та кошти, необхідно забезпечити обмін інформацією між фінансовими установами, податковими органами та державною адміністрацією.

Також органи внутрішніх справ ведуть автоматизований облік автотранспортних засобів, на які державними виконавцями у процесі виконання теж може звертатися стягнення. Крім того, залишається невирішеною проблема ведення реєстру прав на нерухоме майно та оперативного отримання інформації щодо нього.

Можливість державних правоохоронців отримувати вільний доступ до

інформації з цих реєстрів і баз даних значно скоротила б час, необхідний для здійснення правозастосовних операцій.

6. Змінити систему купівлі-продажу нерухомості.

Процедури реалізації майна боржника, арештованого у виконавчому провадженні, залишаються незавершеними та складними. Державні виконавці фактично позбавлені контролю за цією стадією процесу примусового виконання. Як наслідок, продаж арештованого майна часто є незаконним, виконання затягується, майно переоцінюється, його ринкова вартість знижується, а спеціалізовані організації не перераховують кошти від реалізації майна. власність.

Статистичні дані також невтішні. Отже, у професійній торговельній організації у 2009 році вартість продажу майна, переданого державними виконавцями, склала 746,3 млн. грн. Продано майна на 215 млн грн, тобто менше третини. Примітно, що за останні роки рівень продажів знизився, і це в нинішньому порядку [21].

Тому для вирішення цієї проблеми необхідно запровадити нову систему продажу нерухомості з прозорими правилами, які дозволяють швидко продавати нерухомість за реальними цінами.

Тому доцільно продавати нерухомість, транспортні засоби, літаки, морські та річкові катери лише на публічних торгах (аукціонах). В інших випадках допускається продаж майна на комісійній основі.

Крім того, інформація про продаж, місце, час та предмет реалізації арештованого майна має бути у вільному доступі для всіх бажаючих через Інтернет.

Крім того, з метою спрощення процесу перерахування коштів від продажу стягувачам та виключення можливості невиправданого використання цих коштів пропонується змінити порядок оплати для набувача майна, перерахувавши його безпосередньо в адміністрацію. . Подавати.

7. Посилити відповідальність за невиконання судових рішень.

Лазівки в законодавстві створюють умови для уникнення відповідальності

за невиконання рішень.

Закон зобов'язує державних виконавців звертатися до відповідних правоохоронних органів із заявами про притягнення до відповідальності осіб, які свідомо перешкоджають виконанню рішень або іншим чином порушують у своїй поведінці вимоги законодавства щодо ознак злочину. Щодо правоохоронних процедур.

У 2009 році до прокуратури та Міністерства внутрішніх справ звернулися понад 20 тис. державних виконавців із клопотаннями про притягнення до кримінальної відповідальності осіб, які перешкоджали виконанню рішень чи іншим чином порушували вимоги правоохоронних процедур.

Згідно з розглядом подання Державного виконавця за 2009 рік, було порушено трохи більше 6000 кримінальних справ, у тому числі:

- ухилення від сплати аліментів на утримання дітей, ст.164 КК України — 5 748 (загальна кількість подань 17421);
- ухилення від сплати коштів на утримання непрацездатних батьків, ст.165 КК України — 31 (загальна кількість подань — 171);
- опір представникові влади, працівникові правоохоронного органу, члену громадського формування з охорони громадського порядку і державного кордону або військовослужбовцеві, ст.342 КК України — 52 (загальна кількість подань — 189);
- невиконання судового рішення, ст.382 КК України — 151 (загальна кількість подань — 1364);
- незаконні дії щодо майна, на яке накладено арешт або яке описане чи підлягає конфіскації, ст.388 КК України — 66 (загальна кількість подань — 500).

При розгляді звернення Державного виконавця прокуратура та УВС не завжди відповідають вимогам Компартії України, особливо щодо умов розгляду, кількості випадків безпідставної відмови у відкритті кримінального провадження. є численним [21].

У більшості випадків Міністерство внутрішніх справ при розгляді таких заяв відмовляє в порушенні кримінальної справи на підставі того, що боржник

не працює і не отримує доходів, боржник не перебуває за основним місцем проживання, а аліменти сплачуються частково.

Тривале розгляд подань чи необґрунтована відмова у порушенні кримінальної справи негативно впливає на своєчасне та ефективне виконання державними виконавцями рішень суду та створює відчуття безкарності у процесі виконання.

Минулого року державні виконавці направили до прокуратури 4820 запитів прокуратури, з них 1119 задоволено, а 1028 запитів державних виконавців на сьогодні залишаються без розгляду. Прокуратура відхилила 2673 заяви. Водночас із 48 справ, в яких державний адміністративний орган оскаржував постанову про відмову в порушенні кримінальної справи, скаргу державного виконавця було задоволено лише у 4 випадках.

Недостатня особиста відповідальність дає можливість останнім умисно не підкорятися рішенням суду. У зв'язку з цим Міністерство юстиції вважає за необхідне внести до законодавства зміни, якими посилити адміністративну відповідальність фізичних осіб за невиконання судового рішення, а саме запровадити адміністративний арешт за таке правопорушення.

8. Взаємодія з правоохоронними органами та іншими державними органами.

Незважаючи на те, що безпосереднє проведення виконавчих дій з примусового виконання рішень законом покладено на державних виконавців, практика свідчить, що окремі напрями цієї роботи можливо забезпечити лише у тісній взаємодії з органами прокуратури, міліції, митниці та податковими органами.

Отже, хоча в процесі реалізації органи державної адміністрації взаємодіють з органами внутрішніх справ, згідно спільного наказу МВС України та Міністерства юстиції України від 25.06.2002 № 607/ № 56/ «Про погодження органів державної виконавчої влади на виконання рішень судів та інших органів (посадових) розпоряджень та органів», діючий механізм забезпечення правоохоронцями громадського порядку при проведенні правоохоронних

заходів, розшуку транспортних засобів боржника не працює. достатньо. Яскравим прикладом цього є невиконання протягом трьох років рішення суду про депортацію громадянина з його квартири в місті Алушта.

Хоча у 2009 році поліція виконала майже 7 тис. розпоряджень державних маршалів, які вимагали від офіцерів брати участь у охороні громадського порядку в правоохоронній діяльності, зазвичай призначається лише один дільничний інспектор, чого часто недостатньо для підтримки громадського порядку та правоохоронної спроможності.

Обшук майна боржника, організований УВС, та виконання вилучених митними органами рішень судів досі повністю не вирішені.

Виникли проблеми із збереженням конфіскованого майна після його опису державним виконавцем, розбіжність між оціночною вартістю майна, вилученого митними органами за порушення митного законодавства, оцінкою, зробленою в ході примусового виконання, та подальшим розпорядженням конфіскованого майна. майно, яке не було продано.

У сфері взаємовідносин з ДПА України існує механізм, який очікує на запровадження механізму запобігання відкриття боржниками нових рахунків, щоб уникнути виконання рішень судів.

9. Запровадити єдиний реєстр державних виконавчих процедур.

Важливим напрямом зниження корупційних ризиків є запровадження ефективної системи контролю за роботою державних виконавців, у тому числі через єдиний реєстр державних виконавчих процедур.

Досвід показує, що активне використання реєстру підвищує ефективність правозастосування та допомагає усунути передумови для корупції, забезпечуючи прозорість у кожній дії національних правоохоронців.

У зв’язку з цим запровадження єдиного національного реєстру виконавчих процедур та повний перехід на його застосування в роботі залишатиметься пріоритетним з акцентом на двох питаннях. По-перше, це відсутність належного матеріально-технічного забезпечення (зокрема 3000 комп’ютерної техніки) та необхідність покращення технічного потенціалу реєстру. Друге питання –

надання сторонам інформації про виконавче провадження в реєстрі [21].

Надання такого доступу суттєво зменшить кількість звернень до органів державної виконавчої влади з проханням надати інформацію про хід виконавчого процесу та усунути довгі черги на прийом до державних виконавчих органів для ознайомлення з матеріалами справи. Крім того, це дозволить забезпечити контроль сторін у процесі виконання рішень та унеможливить вчинення державними виконавцями протиправних дій під час виконання рішень.

Передбачається також отримання інформації про публічне виконавче провадження щодо боржників – юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців. Такий доступ наблизить всю систему до європейської моделі справедливої торгівлі, де кожен потенційний контрагент матиме доступ до відповідної інформації.

Крім того, як зазначалося раніше, запровадження Єдиного реєстру державних виконавчих процедур дає можливість будь-кому вільно отримувати доступ до інформації про майно, що продається для продажу.

10. Встановити механізм виконання рішення суду про стягнення коштів з державного бюджету та бюджетних установ.

Основною проблемою, яка зачіпає всю правову систему країни, є відсутність ефективних механізмів забезпечення виконання рішень про вилучення коштів з державних і бюджетних органів. Зазначимо, що, серед іншого, тому громадяни України неодноразово зверталися до Європейського суду з прав людини за захистом своїх прав.

Так, у 2009 році виконано 8115 розпорядчих документів на суму понад 73 млн. грн. Згідно з рішенням суду:

- про відшкодування шкоди, завданої громадянинові незаконними діями органів дізнання, досудового слідства, прокуратури, а також судів;
- про відшкодування вартості конфіскованого та безхазяйного майна, що перейшло у власність держави;
- про стягнення на користь працівників, військовослужбовців, осіб

рядового і начальницького складу бюджетних установ, які мають право на безоплатне або пільгове матеріальне і побутове забезпечення (житлове, речове, продовольче забезпечення; надбавка за безперервну службу; підйомна допомога).

Загалом оформлено 3476 виконавчих документів, менше половини. З рахунків держказначейства стягнуто близько 24 млн грн. [двадцять один].

Порядок виконання рішень у таких випадках має бути встановлений принаймні з метою забезпечення належного виконання рішень про відшкодування органами державної влади збитків, завданих фізичним та юридичним особам у разі стягнення з державного бюджету. Державний бюджет України забезпечує ці потреби Щорічне фінансування.

На цьому ж рівні стоїть питання наявності відповідних бюджетних коштів для забезпечення виконання зобов'язань уряду щодо виділення коштів.

Проблема також полягає в недосконалості процедур розподілу бюджетних коштів між державними органами (державними установами) та підприємствами, відповідальними за оплату, та відсутності ефективного управління. Можливим рішенням було б створення спеціального фонду чи рахунку в державному бюджеті, що дозволило б казначейству забезпечувати своєчасне виплату коштів за рішеннями суду.

Тому чітке розуміння шляхів удосконалення діяльності органів державної виконавчої влади суттєво підвищить рівень захисту прав і свобод громадян під час виконання судових рішень.

Висновки до третього розділу

Здійснюючи владу у процесі виконання рішень судів та інших несудових органів, державні виконавці виступають державними службовцями, службовцями державних установ спеціального призначення та працівниками органів державної влади, які використовують правозастосовні методи шляхом примусової діяльності.

Як орган виконавчої влади, створений для виконання рішень судів та інших несудових органів, Держадміністрація є органом спеціального призначення з чітко структурованою ієрархією, що складається з Державної служби України та місцевої Служби державного управління. Входить до складу Міністерства юстиції України, підпорядковується безпосередньо Міністру юстиції України, має централізовану структуру та не має подвійної належності.

Оскарження рішень, дій чи бездіяльності працівників органів державної виконавчої влади здійснюється в адміністративних та судових залах відповідно до чинного законодавства. Порядок звернення до суду залежить від того, який суд ухвалює рішення та направляє його органам державної виконавчої влади для примусового виконання. Це може бути суд загальної юрисдикції, господарський суд, адміністративний суд - позов проти рішення, дії чи бездіяльності працівника державної виконавчої влади.

Звернення може бути подано і в адміністративному порядку, але порядок подання звернення в такий спосіб є нормативним і не деталізованим у законодавстві, що регулює діяльність органів виконавчої влади держави щодо здійснення правоохоронних процедур.

ВИСНОВКИ

За результатами дослідження робляться наступні основні висновки:

1. Виконавчий процес - це стадія процесуального права, відносини якої регулюються адміністративно-правовими нормами; ця стадія тієї чи іншої юридичної процедури здійснюється в рамках адміністративно-процесуальних норм і є цивільно-правовою, господарською, кримінальною і, безумовно, заключний етап адміністративного процесу.

2. Правоохоронний процес є завершальною складовою здійснення державою правоохоронних функцій щодо захисту прав, свобод і законних інтересів людей і громадян, юридичних осіб та національних інтересів.

3. В Україні державним органом, який здійснює виконання рішень судів та інших несудових рішень, є державна адміністрація, яка виконує функції органу державної виконавчої влади, спеціального органу та багатозадачного органу. Виконавчі дії потребують набуття стану правоохоронного формування.

4. В Україні служба примусового виконання судових рішень та інших несудових рішень є державною установою, частиною системи органів виконавчої влади зі статусом спеціалізованого агентства. На відміну від багатьох зарубіжних країн, Україна не використовує приватно-правові підстави для виконання рішень судів та інших несудових органів.

5. Правовою підставою для виконання в Україні судових рішень чи інших несудових рішень є нормативно-правовий акт компетентних органів, який виконується добровільно або, у разі неналежного виконання, позивачем або державою, державною адміністрацією.

6. Державні виконавці здійснюють владу у процесі виконання рішень судів та інших несудових органів як державні службовці, службовці державних органів спеціального призначення, службовці, які здійснюють примусову діяльність та з використанням закону. правозастосування.

7. Державна адміністрація як орган виконавчої влади, створений для виконання рішень судів та інших несудових органів, є органом спеціального

призначення з ієрархічною структурою, що складається з Державної та місцевих адміністрацій України. Тіло. Він підпорядковується безпосередньо міністру юстиції України і має централізовану структуру без подвійної приналежності.

8. Для виконання численних правоохоронних функцій, у тому числі застосування заходів державного примусу, державній виконавчій владі необхідно створити воєнізовані підрозділи для забезпечення виконання судами та іншими несудовими органами надскладних примусових рішень, а також для забезпечення виконання державних діяльність захищає державних службовців, адміністративних осіб, членів їх сімей та близьких родичів.

9. Адміністративно-судова діяльність, що здійснюється органами державної виконавчої влади, регулюється Законом України «Про адміністративні правопорушення» та Законом України «Про виконавче провадження»[6]. Тому необхідно виключити з КУпАП з метою уніфікації єдиного підходу до процедури притягнення до відповідальності правопорушників у сфері виконавчого провадження. 188-13 як положення про повторюваний арт-бар. Стаття 88 Закону України «Виконавчий порядок».

10. Оскарження рішень, дій чи бездіяльності працівників держадміністрації може здійснюватися як в адміністративному, так і в судовому порядку відповідно до чинного законодавства. Порядок звернення до суду залежить від того, який суд ухвалює рішення та направляє його органам державної виконавчої влади для примусового виконання.

Це може бути суд загальної юрисдикції, господарський суд, адміністративний суд – позов на рішення, дії або бездіяльність працівників органів державної виконавчої служби. Оскарження може здійснюватись і в адміністративному порядку, але процедуру оскарження в такому порядку нормативно в законодавстві, яке регулює діяльність державної виконавчої служби щодо здійснення виконавчого провадження, виписано не досить детально.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. - 1996.- № 30. - Ст.141.

2. Кодекс адміністративного судочинства України // Відомості Верховної Ради України. – 2005. - № 35-36. - Ст.446.

3. Кримінальний кодекс України // Відомості Верховної Ради України. – 2001. - № 25-26. - Ст.131.

4. Цивільний кодекс України // Відомості Верховної Ради України. – 2003. - № 40-44. - Ст. 356.

5. Цивільний процесуальний кодекс України. Закон України від 18 березня 2004 року // Орієнтир, Урядовий кур'єр. – 2004. - № 130. - 14 липня.

6. Про виконавче провадження: Закон України від 21 квітня 1999 року // Відомості Верховної Ради України. – 1999. - № 24. - Ст.207.

7. Про виконання рішень Європейського Суду з прав людини: Закону України від 4 липня 2002 року за №2859 – III // Юридична практика. – 2005. - № 16 .- 19 квітня.

8. Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів: Закон України від 23 грудня 1993 року // Відомості Верховної Ради України. – 1994. - № 11. - Ст.50.

9. Про державну виконавчу службу: Закон України від 24 березня 1998 року // Відомості Верховної Ради України. - 1998. - № 36-37. - Ст. 243.

10. Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб: Закон України від 4 березня 1998 року // Відомості Верховної Ради України. – 1998. - № 35. – Ст.236.

11. Про нотаріат: Закон України від 2 вересня 1993 року // Відомості Верховної Ради України. – 1993. - № 39. - Ст. 383.

12. Про Службу безпеки України: Закон України від 15 березня 1992 року // Відомості Верховної Ради України. – 1992. - № 27. – Ст.382.

13. А судді – хто? // Урядовий кур'єр. – 2004. - № 34. – 21 лютого

14. Бараннік Р. В. Судові, правоохоронні та правозахисні органи України: навч. посібник. — К. : Дакор; КНТ, 2008. — 347 с.

15. Басай В. Д. Судові, правоохоронні та правозахисні органи України: Підручник для студ. вищих юрид. навч. закл.: У 3 кн.. — Коломия : Видавничо-поліграфічне товариство "Вік", 2006. — 972 с.

16. Бесчастний В. М., Пашутін В. В., Бабін Б. В., Кроленко В. О., Кудлай О. П. Судові та правоохоронні органи України: навчальний посібник / Віктор Миколайович Бесчастний (ред.). — К. : Знання, 2007. — 286 с.

17. Білоус В. Т. Суд, правоохоронні та правозахисні органи України. — К.: Юрінком Інтер, 2004. — 375 с.

18. Білоусов Ю. В. Виконавче провадження: Навч. посібник. — К. : Прецедент, 2005. — 188 с.

19. Битяк Ю. П. Державна служба в Україні: організаційно-правові засади. — Х.: Право, 2005. — 304 с.

20. Богатирьов І. Г., Богатирьова О. І. Державна кримінально-виконавча служба України: історія та сучасність / Дніпропетровський держ. ун-т внутрішніх справ. — Д. : Ліра ЛТД, 2007. — 352 с.

21. Виконавче провадження. Законодавство. Судова практика: загальні засади, виконавчі дії при невиконанні податкових забов'язань, примусова реалізаціця майна, судова практика:[зб. нормат. актів] — 2-е вид., перероб. і доп. — К. : Юрінком Інтер, 2009. — 384 с.

22. Виконавче провадження: Нормативні документи // Инвестгазета (рус.).- 2005.- № 37

23. Гетманський Т. Строки у виконавчому провадженні // Підприємництво, господарство і право (укр.).- 2004.- № 5.- С.28-31

24. Говоруха М. Місце і роль прокуратури у виконавчому провадженні // Вісник прокуратури (укр.).- 2006.- № 10.- С.51-59

25. Голосниченко І.П., Стахурський М.Ф., Золотарьова Н.І. Адміністративне право: основні поняття. - К.: ГАН, 2005. - 232 с.

26. Державна служба України: сучасний стан та напрями адаптації до стандартів Європейського Союзу: Матеріали щоріч. кафедральної наук.-практ. конф., 28 квітня 2005 р. — О.: Видавництво ОРІДУ НАДУ, 2005. — 252 с.

27. Карабін Т.О. Правове розмежування повноважень місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування // Часопис Київського університету права (укр.).- 2006.- № 1.- С.85-90

28. Кононенко Ю., Гук Б. Становлення законодавства України про виконавче провадження: окремі питання // Право України (укр.).- 2005.- № 2.- С.71-73

29. Крупнова Л.В. Службовий етикет та юридичні гарантії діяльності державного виконавця // Держава і права.- 2006.- № 2.- С.216-222.

30. Кузь О. Реформування ДВС: перши кроки // Юридична газета. – 2005.- № 17 - 16 серпня.

31. Кутова І. Е., Кутовий Р. В. Принципи державної служби в сучасному законодавстві України. — Луганськ: РВВ ЛДУВС, 2006. — 144 с.

32. Лихацький Д. Порядок та умови здійснення виконавчого провадження // Юридичний журнал (укр.).- 2005.- № 11.- С.127-133

33. Луспеник Д. Судовий контроль за виконанням судових рішень. Розгляд скарг на дії державного виконавця // Юридичний журнал.- 2006.- № 1.- С.110-115.

34. Ляш А. О., Галаган В. І., Моргун В. І. Організація судових та правоохоронних органів. — К.: Ун-т "Україна", 2005. — 322 с.

35. Науково-практичний коментар до Законів України „Про державну виконавчу службу", „Про виконавче провадження" // В.Б. Авер'янов, Л.К.Горбунова, В.В.Комаров та інші; Відп. ред. О.В.Лавринович. – К.:Юрінком Інтер, 2005. -320 с.

36. Перепелиця А. Правовий статус прокурора у виконавчому провадженні // Прокуратура. Людина. Держава (укр.).- 2005.- № 4.- С.79-88

37. Пилипенко А. Адміністративно-юрисдикційна діяльність органів виконавчої влади: питання теорії // Право України (укр.).- 2004.- № 2.- С.26-31

38. Плахотнюк Н.Г. Процедура здійснення внутрішнього контролю за виконанням актів законодавства та доручень вищестоящих органів в органах виконавчої влади // Часопис Київського університету права.- 2005.- № 4.- С.131-138

39. Рева А. Повноваження прокурора у виконавчому провадженні // Прокуратура. Людина. Держава (укр.).- 2005.- № 3.- С.17-26

40. Семерак О. С. Судові, правоохоронні та правозахисні органи України: навч. посіб.. — 2-ге вид., перероб. і доп. — К. : Знання, 2008. — 392 с.

41. Сердюк В. Обов'язковість судового рішення // Вісник прокуратури.- 2006.- № 8.- С.79-89.

42. Судові та правоохоронні органи України: навч.-метод. посібник для самост. роботи / Луганський держ. ун-т внутрішніх справ ім. Е.О.Дідоренка. Кафедра кримінального процесу та правосуддя / Костянтин Олексійович... Кіндіров (уклад.) — Луганськ : РВВ ЛДУВС, 2008. — 136 с.

43. Фіолевский Д.П., Лобанцев С.Ю., Мезенцев Є.І. Державна виконавча служба України: Навчальний посібник // Під загальною редакцією Д.П. Фіолевского. – К.: Алеута, 2004. - 564 с.

44. Фурса С. Я., Щербак С. В. Законодавство України про виконавче провадження: Науково-практ. коментар — К. : Видавничий Дім "Ін Юре", 2004. — 975 с.

45. Черноног Є. С. Державна служба в Україні. — Луганськ: Видавництво СНУ ім. В.Даля, 2005. — 160 с.

46. Шкарупа В.К., Коваль М.В., Савчук О.П. та інші. Адміністративне право України: // Конспект лекцій. – Ірпінь НАДПС України, 2005. – 248 с.

47. Штогун С.Г. Судове оскарження рішень, дій або бездіяльності органів державної виконавчої служби // Адвокат (укр.).- 2006.- № 8.- С.4-7

48. Шупеня М., Бачук Б., Ботезат О. Здійснення контролю за законністю виконавчого провадження // Право України (укр.).- 2005.- № 8.- С.8-11

49. Шупеня М., Бачук Б., Франків Л. Прокурорський нагляд та участь прокурора у виконавчому провадженні // Право України (укр.).- 2006.- № 1.- С.37-40.

50. Юзікова Н. С. Судові та правоохоронні органи України: Навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / Дніпропетровський національний ун-т. — 4.вид., перероб. і доп. — К. : Істина, 2006. — 320 с.